MILDRED DAVIS

Umbra dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA

ALCRIS

Capitolul 1

Coșmarul diferea doar în amănunte; esențialul era mereu același. Asculta ceremonia de căsătorie, cu vălul pe față și el o ținea de degete. Cuvintele erau eterne, în orice limbă ar fi fost spuse, și deși nu prea cunoștea limba, în mintea ei răsunau cele cunoscute.

Știa destulă franceză să poată răspunde când trebuia. Dar când mirele îi ridică vălul de pe față ca s-o sărute, nu era Antoine, ci un străin.

Kate Ellerdale tresări și se trezi, pătura acoperindu-i suspinele în timp ce privirea îi rătăcea prin dormitorul luxos și însorit. Își șterse lacrimile. Oftă de ușurare că se trezise și scăpase de visul oribil, dar voia să fie în siguranță.

Dormitorul îi era familiar, și totuși... Știa peretele cu dulapuri în care era loc pentru hainele reginei

Angliei. Pe masa de toaletă se puteau vedea borcănașele și sticluțele ei de machiaj pe care le cumpărase înainte să plece din Londra. Prin ușa crăpată vedea faianța auriu cu roz a băii și știa că se spălase acolo de mai multe ori zilele astea. Apoi își aminti, ochii violeți i se întunecară și-și mușcă buza de jos.

Era adevărat, coșmarul era realitate, de aproape o săptămână. Din ziua când descoperise la biserică faptul că se măritase cu altcineva. Cu cineva pe care nu-l mai văzuse până atunci.

* * *

Totul începuse atât de romantic și idilic acum două luni, în Anglia. Fusese catapultată din rutina plictisitoare de fotomodel în lumea fermecătoare a modei. O prietenă a unei prietene o prezentase lui Kulukundis, tânărul grec creator de modă de succes. Și a doua zi dimineață el o sunase să-i propună să-i prezinte următoarea colecție.

Kate intrase la bănuieli, deoarece Kulu își stabilise o reputație de prima mână. Și când menționase în acea dimineață la ședința foto că ea și Kulu ieșeau în

oraș, fuseseră vreo două apropouri la „slujba de canapea“. Beverley Ann Davies fusese clar împotrivă.

– Deci vei ceda în cele din urmă, Katie scumpo. În vocea ei se simțea invidia și gura i se strâmbă.

– Nu. În ultimii doi ani, Kate învățase că singurul mod de a trata cu succes răutatea era s-o ignore. E doar o întâlnire de afaceri, Beverley Ann.

– Așa zici tu. Blonda înaltă se sprijinea de perete, privind-o pe Kate cum își scoate costumul de motociclistă cu care făcuse o reclamă unui fixativ și îmbracă o rochie de muselină pentru o reclamă la vermut. Ar trebui să-ți îngrijești silueta, Katie. Ai mai luat în greutate un kilogram și am auzit că lui Kulu îi plac manechinele foarte slabe.

Kate se privi în oglindă.

– Asta crezi, Beverley?

– Da. Zâmbetul femeii era triumfător. Arăți aproape plinuță. Deși pe podium le vrea slabe, nu știu cum îi plac în pat. La urma urmei, e obișnuit cu grecoaice și ele sunt mai plinuțe.

Așadar, când Kate, puțin alarmată, se prezentă la Kulu pentru interviu, nu știa dacă să se simtă ușurată sau jignită că interesul lui era pur profesional, fără să-i treacă deloc prin minte „slujba de canapea“.

– Da, hotărâse el, mestecând un trabuc negru și lung, îmi place cum te miști. Presupun că ai studiat baletul. Kate aprobă. Bine. E timpul ca voi englezoaicele să vă dați seama că eleganța rece nu e suficientă. Dar ești bună. Fixează condițiile prin agentul tău și revino săptămâna viitoare. Avem mult de lucru și nu suport calitatea proastă sau întârzierile.

Și Kate se trezi afară, zâmbind când se gândi că fusese pregătită să-și apere onoarea la nevoie. Mai târziu, când începu să lucreze pentru Kulu, află că era obsedat de o roșcată cu picioare lungi din Texas și își cheltuia toată energia ca s-o cucerească.

Lucrul alături de Kulu era o provocare pe care nici o femeie n-o putea ignora și Kate se distra în hainele minunate prezentate cumpărătorilor din toată lumea. Pe fundalul unei case faimoase din Dorset, îl întâlni pe Antoine și roși când el o privi admirativ trecând pe podium, având senzația că îl mai văzuse. Era ceva familiar în legătură cu figura lui, cu ochii căprui, aproape negri, migdalați sub sprâncene subțiri. Dar era imposibil, căci îi explică mai târziu că venise la prezentarea de modă din întâmplare, pentru strângerea de fonduri în scop umanitar, deoarece un prieten nu reușise să ajungă și-i dăduse lui biletul.

Când spectacolul se termină, fetele, purtând haine făcute de Kulu, se amestecară cu oaspeții. Katie, purtând o rochie violet de bumbac, vorbea cu un grup de oameni bogați, care formau majoritatea audienței, răspunzând admirativ bărbaților care gravitau în jurul ei.

Râse la o glumă făcută de un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat arăbește și care bea șampanie, când își dădu seama că bărbatul pe care îl observase în timpul spectacolului era lângă ea. Simți cum o privește și-l auzi spunând:

– E atât de cald, mademoiselle. Accentul era străin, deși vorbea englezește aproape perfect.

– Da. Se întoarse spre el, încurajându-l din priviri. E o seară frumoasă.

– Mergem pe terasă?

– Ar fi perfect.

Ieșiră în întuneric și tot zgomotul, vorbăria și strălucirea casei se îndepărtară. Ca și când ei erau reali și ceilalți umbre, se gândi Kate. Nu vorbiră, ci se plimbară în lungul casei, pașii lor nefăcând nici un zgomot pe pietrele vechi, mergând spre balustradă și spre scările care coborau în grădina cu trandafiri. Savurară aromele dulci ale serii calde.

Apoi, întorcându-se către ea, el îi luă paharul din mână și-l puse pe balustrada de piatră, lângă al lui, după care o sărută.

În curând erau îndrăgostiți de-a binelea și nu se mai mirau de coincidența primei lor întâlniri. Nimic n-avea de-a face cu prietenul lui Antoine care îi dăduse biletul, ci cu soarta. Așa își spuneau unul altuia când se plimbau prin parcurile și grădinile Londrei în serile calde ale acelei veri nesfârșite. Și Kate știu că nu mai fusese atât de fericită în toată viața ei.

Urmă o tragedie când venise timpul ca Antoine să se întoarcă în Franța, când negocierea contractelor pentru vinuri, care îl ținuse la Londra, se încheie. Chiar atunci când își repeta că Franța nu e așa departe, avea sentimentul că locul îndepărtat unde familia lui își avea castelul și viile era mai izolat decât restul țării.

Dar nici depărtarea nu era un obstacol, căci în ultima seară, după ce cinară într-un mic restaurant franțuzesc, el o ceru de soție. Mergeau pe Park Lane, ascultând foșnetul vântului printre frunze, oprindu-se din când în când să se sărute. Apoi, el o ceru de soție.

– O, Antoine! Lacrimi îi străluceau pe genele lungi în timp ce-l privea, dar era incapabilă să spună mai mult.

– Haide, *chérie.* Doar nu e de plâns.

– Nu. Dar... sunt așa de fericită.

– Este logic. Feminin, dar logic. Mâinile lui îi strânseră talia și deveni serios. Asta înseamnă că răspunsul tău e da?

– Bineînțeles! Își puse mâinile după gâtul lui și-i atinse buzele. Nu cred că mai era nevoie să mă ceri.

– Dar am făcut-o. Văzu o umbră de incertitudine pe fața lui, dar își spuse că era numai în imaginația ei. Da, draga mea. O fată ca tine... Da, sigur. Și o sărută cu pasiune, lăsând-o fără suflare.

Acesta fusese sfârșitul perioadei în care îi făcuse curte, căci a doua zi el pleca acasă și o aștepta peste o lună să se căsătorească.

Sărutul lui de rămas bun fusese plin de o tristețe dureroasă pe care o înțelese abia mai târziu.

– Nu uita, dragostea mea, că te ador. Orice s-ar întâmpla...

– Nu spune asta! Cuprinzând-o teama, Kate își lipi fața de pieptul lui, îmbrățișându-l. Spune că mă adori. Dar nu se va întâmpla nimic rău. Iar noi ne vom căsători curând și, după aceea vom trăi fericiți. Ochii ei îi priviră fața, căutând să-i memoreze trăsăturile. Sper, Antoine, că mama ta nu va fi împotriva

căsătoriei noastre. Avusese impresia că mama lui era o femeie formidabilă, învățată să-și impună părerea.

– Bineînțeles că nu. Când te va vedea, te va iubi la fel de mult ca mine. Zâmbise ușor. Aproape la fel de mult ca mine.

Kate îl privi din nou și după ce avionul lui decolase își dori să scape de obsesia că nu era atât de sigur cum spunea.

Dar atunci când, o lună mai târziu, Kate zbură spre Lyon să se mărite, uitase de gândurile rele. Era descurajant că fusese așteptată la aeroport de șofer, nu de doamna Savoney-Morlet sau de sora vitregă a lui Antoine, Bernice. Antoine era plecat la Hamburg.

– Dar mă voi întoarce imediat ce voi putea. Cu siguranță la timp pentru nuntă, îi spusese el cu câteva zile înainte.

Călătoria cu mașina prin peisajul rural francez, cenușiu și rece, în spatele unui șofer morocănos, nu era primirea la care se așteptase Kate. Nici Franța nu era cum și-o imaginase. Tremură puțin când coborâră de pe Le Puy pe un drum șerpuit de pe care se vedeau peisaje mohorâte întrerupte de conuri vulcanice.

Se înserа când ieșiră de pe șosea, luând-o pe un drum șerpuit flancat de arbuști înalți și ajunseră în

cele din urmă la porțile proprietății. Kate oftă de ușurare când limuzina opri în fața casei mari, dar nici o ușă nu se deschise primitoare.

Doamna Savoney-Morlet era mai brunetă decât fiul ei și atât de lipsită de farmec, încât Kate nu putuse găsi nici o asemănare între ei. Era mai bătrână decât se așteptase Kate, cu fața zbârcită, fardată exagerat de mult. Ochii adânciți în orbite, îi străluceau sub pleoapele căzute, dându-i o înfățișare sinistră.

– Mademoiselle.

Kate, stând în mijlocul holului unde fusese lăsată de servitoare, privea figura care o intimida și simți că aceasta îi strânge mâna în silă. Apoi, doamna începu să vorbească repede în franceză, în timp ce-i arăta drumul.

– Îmi pare rău, madame, spuse Kate cu mintea părăsită parcă de puținele cuvinte franțuzești pe care le știa, abia am început să învăț limba și n-o știu prea bine.

Madame o privi o clipă, apoi începu să vorbească într-o engleză cu accent.

– Deci, mademoiselle. Madame turnase în cești un ceai foarte slab și-i întinse una din ele peste masa de

marmură, la care Kate stătea pe un scaun incomod. Fiul meu mi-a spus că ești manechin. Pe fața ei se citea dezaprobarea.

– Da. Kate sorbi din lichidul rece fără gust. Așa ne-am întâlnit, la conacul Werne Abbas, adăugase ea, sperând că numele faimoasei case o va impresiona pe gazda ei.

– Ai părinți? Madame nu părea să fi auzit de Werne Abbas.

– Da. O urmă de sfidare se strecură în vocea lui Kate, căci se hotărâse să n-o lase pe mama lui Antoine s-o domine complet. Aceasta era o tirană și singurul mod de a trata cu tiranii era să le ții piept. Înghiți în sec, încercând să-și controleze emoțiile. Cum v-am spus în scrisoarea pe care v-am trimis-o, madame, am o mamă și un tată vitreg. Din nefericire, acum călătoresc în America de Sud și nu-i pot contacta.

Sprâncenele subțiri și arcuite ale lui Madame aproape că atinseră linia părului.

– Și în Anglia se obișnuiește ca fetele să se mărite fără cosimțământul părinților?

– Nu prea. Kate puse ceașca jos cu o mână tremurândă. Dar sunt la vârsta la care pot hotărî singură. N-ar fi admis în fața acestei femei dușmănoase

că planurile ei de căsătorie erau secrete, ceea ce se potrivea caracterului ei romantic. Doar că acum începuse să se îndoiască. Femeia din fața ei părea ușor amuzată. Kate nu-i înțelegea expresia.

– Atunci, te voi duce în camera ta, mademoiselle. Mâna cu bijuterii apăsă un buton de sub masă. Dacă dorești ceva, te rog cere-i uneia dintre servitoare.

– Vă rog, îi zâmbi Kate, nu puteți să-mi spuneți Kate? La urma urmei, vom fi rude...

– Când vei fi soția fiului meu, voi adopta o adresare mai familiară. Pe fața doamnei Savoney-Morlet trecuse o umbră de satisfacție. Până atunci... În Franța suntem mai formali.

– Bineînțeles. Kate roși și se jucă jenată cu geanta până auzi ușa din spatele ei deschizându-se și servitoarea intră. Auzise o conversație rapidă și înțelese că servitoarei i se spusese s-o ducă în dormitorul ei. Kate se ridică, simțindu-se obosită.

– Și Antoine...? Privi tristă la femeia din fața ei. Nu-l pot vedea în seara asta, madame?

– Nu. Femeia părea că se mai dezgheațase. Nu se obișnuiește. Orcum, știi că e plecat cu treburi. Păcat... ridică ea din umeri, dar la cină o vei cunoaște pe fiica mea vitregă și câțiva prieteni, deci nu vom fi singure.

În plus, n-ai mult de așteptat până la nuntă. Nu te îngrijora, mademoiselle. Gura îi zâmbea, iar ochii o priveau ironici. Antoine Charles te va aștepta la altar mâine.

În timp ce o urmă pe servitoare de-a curmezișul sălii mari, Kate avu impresia că timpul trecuse mai încet aici decât în alte părți ale Europei. Castelul, deși splendid, nu era o casă, zidurile i se năruiau și nu părea să se fi cumpărat nimic nou în ultima sută de ani.

Chiar servitoarea, cu rochie neagră și ciorapi negri, cu boneta albă și șorțul alb, arăta de parcă scăpase dintr-o comedie muzicală a anilor treizeci, deși avea o față prea severă pentru un asemenea spectacol.

Pentru prima dată, Kate se întrebă dacă era așa de romantic să trăiești într-un castel. Acest loc imens cu lungi coridoare de piatră și tavane înalte, cu marmură rece, era diferit de ce-și imaginase. Lipsea căldura soarelui, hotărî ea, fiindu-i dor de orașul însorit...

Servitoarea se opri la capătul coridorului și deschise o ușă grea de lemn, făcându-i loc să treacă.

– Mulțumesc. Privi melancolică prin cameră, apoi se întoarse și întrebă ceva. Dar ușa se închise în urma ei.

Camera era mare și pe tavanul boltit și înalt erau pictate scene biblice, care ar fi fost potrivite într-o biserică sau o sală de concert, nu într-un dormitor. Noroc că patul enorm avea draperii. Se întreba dacă va împărți această cameră, acest pat, cu Antoine, când vor fi căsătoriți. Oare vor putea să facă dragoste, știind că arhanghelul Gabriel și prietenii lui îi spionau? Îi venea să râdă.

Pereții camerei erau acoperiți cu mătase care odată fusese verde, dar care acum își pierduse culoarea. Perdelele și draperiile erau dintr-un material gros verde, iar mobila era masivă și închisă la culoare.

Oftând, Kate merse la fereastră și privi norii din care cădea o ploaie tristă. Chiar și vremea era morocănoasă. Îi era dor de mama ei și își dori o căsătorie convențională, cu rudele și prietenii, în Anglia.

Cuvintele colegei ei de apartament, care o supăraseră pe Kate atunci când Hilary le spusese, îi reveniră în memorie.

– Ești sigură că faci ce trebuie, Kate? Mie nu mi-ar plăcea o nuntă fără familia mea.

– Nu înțelegi, Hilary, exact asta îmi place. Mereu juram că voi avea o nuntă diferită de cele obișnuite, știi asta.

– Ei bine... sper, se îndoise Hilary. La urma urmei, nu-l cunoști pe Antoine atât de bine, nu-i așa?

– Destul de bine ca să știu că e singurul bărbat cu care m-aș mărita. Și să nu crezi că nu vom face nuntă. După ce ne vom petrece luna de miere în Grecia, Antoine spune că vom da o petrecere mare la Savoy și vei fi și tu invitată. La vremea aceea, mama și Andrew se vor întoarce la civilizație.

– Cred că mama ta va fi furioasă. A mea ar fi. Hilary vorbea ca o fată mulțumită de sine, a cărei mamă trimitea câte un pachet cu mâncare în mod regulat din Yorkshire, ca fiica ei să nu sufere de foame.

– Mama mea a avut mereu încredere în mine. Chiar în timp ce vorbea, Kate se întreba dacă era într-adevăr așa. Sar pur și simplu era mai interesată de noul ei soț decât de fiica pe care o avusese de douăzeci de ani? Și ce motive avea Kate să se gândească la măritiș? Voia să răzbune rana pe care o suferise acum șase luni când primise telegrama aceea din New York?

„Andrew și cu mine ne-am căsătorit în dimineața asta“, scria mama ei. „Fericiți. Scriem curând. Cu dragoste, mama“.

Apoi, după o săptămână, sosi scrisoarea par avion.

„Vei înțelege, dragă“, se încheia scrisoarea, „ne-am grăbit. Andrew nu-și poate permite să piardă ocazia acestei excursii în Ecuador și voia să merg cu el. Asta însemna să ne căsătorim ca să nu-i șocăm pe cei de la facultate. Vom fi plecați opt luni, apoi poți veni să stai la noi cât vrei“.

Kate încercase să-și ascundă sentimentele sub o apatență de amuzament amar la gândul că mama ei, care iubea orașele, băile parfumate și mâncarea bună își petrecea lunile pe un șantier arheologic, undeva în sălbăticiunea Americii de Sud! Da, amuzamentul era o bună apărare împotriva rănii sufletești. Și acum, în mod sigur, mama ei nu va avea ce spune când va afla că și ea a făcut la fel. Kate nici măcar nu avea o adresă unde s-o poată contacta.

– În orice caz, o asigurase pe Hilary, trebuie să admiți că Antoine e bărbatul la care toate mamele ar visa: chipeș, bogat și cu un castel.

– Hmm. Hilary se îndoise, iar Kate trăsese concluzia că e puțin geloasă. Ei bine, sunt castele și castele, spusese ea evaziv.

Kate zâmbi ușor, întorcându-se de la fereastră spre dormitorul ei mohorât. Cel puțin nu era nici o îndoială în privința castelului, era singurul cuvânt care

se potrivea locului acesta. Porțile mari de metal, blazonul suflat cu aur și doi dulăi sălbatici de piatră păzind intrarea, nu aparțineau unei reședințe obișnuite. Dar, oftă ea, ar fi dat orice să stea în vilele mici și simpatice pe lângă care trecuseră pe drumul de la aeroport.

La cină, petrecerea fusese înviorată de sora vitregă a lui Antoine, Bernice, cum promisese Madame, și două cupluri mai în vârstă, care nu vorbeau englezește și care păreau atât de impresionați de Madame și de castel, încât vorbiră foarte puțin.

Sufrageria în care fuseseră conduși nu era mai primitoare decât restul clădirii și Kate se întrebă de ce casa era așa de mohorâtă. La prima vedere, această încăpere luminată de candelabre cu șase brațe și unul mare cu zeci de becuri, era de fapt lugubră.

Poate din cauza oamenilor, se gândi Kate, luând loc în stânga doamnei Savoney-Morlet, căci bărbații și femeile erau îmbrăcați în negru. Doar rochia ei albastră înveselea atmosfera și doamna o privi dezaprobator. N-ar fi avut sens să explice că alesese rochia deoarece era favorita lui Antoine și că sperase că el va intra în cameră și o va săruta pe obraz în fața tuturor, spunându-le că ea era fata cu care se va căsători dimineața următoare.

Apoi, mai târziu, când vor fi singuri o clipă, îi va șopti că acea culoare se potrivea cu ochii ei. Și când o va conduce spre camera ei îi va șopti „Bonsoir“ pe un ton nerăbdător, îi va aminti că mâine pe vremea asta vor fi într-un hotel la Paris și-i vor aștepta săptămâni de dragoste pe o insulă grecească. Îi dădură lacrimile când realiză că el nu va veni în seara asta, și clipi speriată când văzu că Madame îi vorbea.

– Îmi pare rău, mademoiselle, că oaspeții noștri nu știu englezește. Suntem o comunitate izolată. Va trebui să te întreții cu mine și cu Bernice. Râse tăios și Kate îi văzu pe oaspeți zâmbind nervos, fără să înțeleagă.

– Nu-i nimic, Madame. Îi fu recunoscătoare surorii vitrege a lui Antoine că zâmbea. Sper să învăț repede limba, ca să-mi găsesc locul în familie. Am început să studiez după ce a plecat Antoine, dar n-am progresat cum mă așteptam. Păcat că la școală am învățat spaniola, când franceza mi-ar fi fost mai folositoare.

– Vei învăța repede, zâmbi Bernice în felul ei nervos. Când o vei folosi la cumpărături și în gospodărie și...

– Da.

Madame întrerupse conversația ridicându-se de pe scaun și invitându-i pe oaspeți în salon, unde se servea cafeaua. Ploaia se oprise și o ceață ușoară plutea deasupra solului.

– Acolo. Doamna Savoney-Morlet se întoarse către Kate, arătând cu țigara scoasă din port-țigaretul din carapace de broască țestoasă. Acolo vom ține recepția după nuntă. Râse arătându-și dinții galbeni. Mesele lungi și scaunele sunt depozitate în cămările de lângă bucătărie. Trebuie doar să fie frumos afară.

– Da.

Kate privi scena mohorâtă, încercând să fie mulțumită că se oprise ploaia. Dar dacă nu va fi o zi frumoasă?

– A, dacă plouă vei fi nerăbdătoare să pleci în luna de miere. Ochii doamnei observară cum Kate roși și râse, spunând în franceză ceva care-i amuză pe ceilalți oaspeți.

Curând, oaspeții, probabil la un semnal al gazdei, spuseră că trebuie să plece și după multe mulțumiri pentru că-i invitase la castel, au fost conduși afară de către servitoare. Madame îi urmă în hol și de acolo zgomotul plecării lor se auzi în

salon, vocea puternică a lui Madame dominând conversația. Bernice și Kate au fost lăsate singure câteva clipe și Bernice avea o expresie prietenoasă. Era o femeie nu prea frumoasă, care era sub puterea mamei ei vitrege.

– Sunt fericită că intri în familia noastră. Cred că Antoine Charles e un bărbat norocos.

Inima lui Kate se încălzise.

– Mulțumesc, Bernice. Zâmbise, fericită că se va căsători cu Antoine a doua zi. Îi spuneți Antoine Charles?

– Da, ca să-i deosebim.

Vocea stridentă a doamnei Savoney-Morlet se apropie și intră în cameră la timp ca să audă ce spunea Bernice. Le privi suspicioasă pe amândouă, apoi o chestionă pe Bernice despre ce discutaseră. Sprâncenele i se încruntară.

– Bine. Acum, mademoiselle, voi veni sus și-ți voi arăta vălul de mireasă.

– Dar... nu voi purta văl. Doar o rochie simplă. Și o pălărie. E în cutia rotundă și are flori într-o parte.

Madame scutură din cap.

– Nu se poate. Vino. O luă înainte spre ușă, mergând țeapăn.

Kate o privi rugătoare pe Bernice, care ridică din umeri. N-avea ce face decât s-o urmeze pe femeia în vârstă prin hol și pe scara curbată de unde strămoșii familiei le priveau.

– Vedeți, mademoiselle, spuse Madame arătând cu mâna slabă ca o gheară spre un portret, toate miresele Savoney-Morlet au purtat vălul familiei.

Kate privi trăsăturile palide ale tinerei îmbrăcate după moda edwardiană, apoi la un alt portret mai vechi. Amândouă miresele purtau vălul fin de mătase, brodat din belșug cu flori și păsări, prins în creștet cu o coroniță de perle.

Avea să compromită liniile simple ale rochiei pe care Kulu o făcuse special pentru ea și prima pornire era să refuze să se conformeze tradiției. Această pornire îi fusese întărită de faptul că vălul, care era pus pe pat în camera ei se îngălbenise din cauza vechimii și avea să arate murdar pe lângă rochia ei albă. Dar, în interesul liniștii familiale, era un preț mic. Dacă o putea îmblânzi pe soacra ei, va ceda și va purta vălul. Dar cum avea să afle doar când era prea târziu, într-o biserică întunecoasă, acest văl avea s-o izoleze ca un ecran.

A doua zi merse cu aceeași limuzină care o luase de la aeroport, cu același șofer morocănos și cu Madame

Savoney-Morlet alături. Madame care voia să scape de ea, dar era obligată s-o primească în familie. Ciudat... Kate își mușcă buzele și privi pe geam.

La capătul acestui chin va fi Antoine. Îngrijorarea îi dispăru când se gândi la brațele lui în jurul ei, la gura lui sărutând-o. Antoine. În curând, el îi va lua mâna și va fi în siguranță.

– Vino, mademoiselle. Vocea autoritară îi curmă reveriile. Mașina se oprise lângă niște trepte care urcau la o mică biserică.

Madame Savoney-Morlet o ținea de cot și-i amintea să nu-și calce trena. Kate se întreba de ce niciun servitor nu măturase scările. Ajunse sus, se opriră și Madame îi puse vălul pe față.

– Antoine Charles va avea o mireasă frumoasă.

Îi oferi brațul lui Kate și o conduse în biserică.

Preotul bătrân, îmbrăcat în alb și auriu, zâmbi tot timpul ceremoniei. Mirosul greu de crini din vazele înalte de pe altar se combina cu mirosul de tămâie. Era căsătoria exotică la care visase. Nu cunoștea nici un oaspete. Ce putea fi mai romantic? Toate îndoielile i se risipiră ca și cum nici n-ar fi existat.

Antoine o ținea de mână. Îl privi, dar nu-l văzu prea bine din pricina voalului.

Ce înalt era, mai înalt decât își amintea. Și-și dăduse cu altă apă de colonie. Își aminti cum îl tachinase pentru mirosul său când era la Londra, căci avea un parfum scump și la modă despre care-i spusese că era al treilea prieten al ei care îl folosea. El se simțise un pic jignit, dar se părea că nu uitase. Această colonie nouă era subtilă și sofisticată, cu aromă orientală. Îl strânse mai tare de degete și el îi răspunse, umplând-o de bucurie.

O clipă mai târziu, semna cu numele ei, Kate Ellerdale, pentru ultima dată. Semnase de două ori, o dată pentru preot și încă o dată pentru autorități. Abia atunci el se aplecase asupra ei și-i ridicase vălul, zâmbind amuzat. Și Kate îi privise fața care semăna cu a lui Antoine, dar pe care n-o mai văzuse în viața ei. Sunetele orgii îi acoperiră plânsul în timp ce el o sărută.

Capitolul 2

– Stai cuminte, Kate. Cuvintele, deși blânde, o șocară și gura lui îi opri țipătul. Orga continua să cânte magnific și puternic. Dacă vrei să faci ce e mai bine pentru Antoine, nu spune nimic. Cererea lui îi înăbuși protestele. El o strânse de mână și-i zâmbi, preotul o privi miop, iar Madame triumfătoare.

Kate îl auzi pe bărbatul cu care se căsătorise vorbind preotului și acesta îl binecuvântă. Pereții se învârteau în jurul ei și doar brațul lui, care o ținea de talie, o susținea să nu cadă. Trecură printre grupurile de oaspeți care îi felicitau.

Kate auzi de câteva ori numele Antoine Charles, dar nu părea să se simtă soția lui. Coborâră scările spre mașină și mâna lui o ținu de cot, la fel de autoritar ca Madame. Șoferul ținea ușa deschisă și Kate urcă în mașină.

Doar când vehiculul începu să se îndepărteze Kate își mai reveni din șoc. Se întoarse spre bărbatul de lângă ea și se grăbi să-l întrebe:

– Ce s-a întâmplat? Unde e Antoine?

– Sst. O clipă. Engleza lui era la fel de fluentă ca a lui Andoine, dar avea vocea mai gravă și mai blândă. Apăsă un buton și un geam se ridică între ei și șofer, apoi o privi enigmatic.

Atunci, Kate își dădu seama pentru prima dată ce mult semăna cu Antoine. Semăna cu el, doar că avea fața mai slabă, cu trăsături de șoim, iar ochii, deși semănau cu ai lui Antoine, erau puțin oblici, ca la un oriental. Ochii erau mai sălbatici și era mai înalt. Acum, ochii căprui o cântăriră și sprâncenele i se ridicară admirativ, iar dinții albi străluceau în contrast cu pielea bronzată.

– Ce crezi, Kate? Vocea lui era amuzată. Crezi că sunt Antoine?

– Nu. Asta nu. Inima îi bătea sub rochia subțire. Nu știa că fața i se albise ca o coală de hârtie. Străduindu-se din toate puterile, vorbi cât de ferm reuși. Te rog, poți să-mi explici acest fiasco? Și, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu Antoine!

– Ai încredere în mine? Ai încredere că îți voi explica totul mai târziu?

– Să am încredere în tine? Nu prea reușise să exprime în cuvinte disprețul pe care-l simțea pentru el. Vocea ei era sălbatică și aproape isterică. De ce să am încredere în tine?

– Deoarece mi-e teamă că nu există altcineva în care să poți avea încredere.

– Voi spune primei persoane pe care o voi întâlni că nu cu tine trebuia să mă căsătoresc!

El râse scurt.

– Atunci, de ce n-ai spus-o în biserică? M-ai lăsat să te sărut, ai ieșit la brațul meu. Crezi că acum te-ar mai crede cineva? Ce ar spune oaspeții? Doar că mireasa se codește la măritiș. Că mireasa avea nevoie de sprijinul mamei sale, dar din păcate era singură. Dar vor avea încredere că blândețea mirelui o va face să uite aceste rătăciri femeiești.

– Te urăsc! Kate ridică pumnii și-l lovi în piept, dar el îi prinse mâinile. Te urăsc, repetă ea, dar îi simțea inima bătând sub degetele ei și strânsoarea blândă a mâinii. Nu mai suspină și el îi dădu drumul pentru a-i șterge obrajii cu o bastistă.

– Iartă-mă, *ma petite.* Era atât de tandru încât trebui să-l privească atent pentru a vedea că nu era

Antoine. Iartă-mă că am fost rău cu tine. Mai ales că i-am promis lui Antoine că voi fi blând cu tine, draga lui Kate.

– Antoine? întrebă ea, privindu-l.

– Da, Antoine e vărul meu. Și pentru el am fost de acord cu această aventură nebună.

– Antoine ți-a cerut să faci asta?

– Da.

– Nu te cred! Își întoarse fața de la el, privind peisajul fără să-l vadă, fără să-și dea seama că trecuseră de porțile masive și de ogarii de piatră.

– Ei, cum facem? Vocea lui era caldă și convingătoare, atrăgându-i atenția. O să ai încredere în mine? întrebă el după o pauză.

– Nu. Nu! Bineînțeles că nu voi avea încredere în tine. Fii blestemat! Unde e Antoine? De ce ți-ar fi cerut să ai grijă de mine, când el însuși voia să se însoare cu mine? Își ridică din nou pumnii, dar mașina se opri.

– Stai cuminte! Cuvintele lui o biciuiră și ochii lui o priveau întunecați. Stai cuminte, îți spun. Mâinile lui le prinseră pe ale ei fără milă. Dacă vrei să-l ajuți pe Antoine, fă ce-ți spun. Și acum ai grijă. Gérard! Se referise la șoferul care ocolise mașina ca să le deschidă ușa. Totul va fi raportat lui Madame, mătușa mea, mai târziu. Să nu-i dăm prea multă satisfacție.

– Să-l ajut pe Antoine? Era singurul gând pe care îl prinsese. Ce vrei să spui? E în pericol?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse el zâmbind. E perfect sănătos. Ușa mașinii se deschise și el îi duse mâna la gură. Nu-ți pot explica acum. Îți pot spune doar că ești în siguranță cu mine. Hai să trecem peste farsa asta de nuntă mai repede, și apoi îți voi spune tot. Ai încredere în mine.

În mod incredibil, asta făcuse. Mai târziu nu-și explicase de ce. Oare era din cauză că nu avea în cine altcineva să aibă încredere la castel? În mod sigur, nu în Madame! Și Bernice? Probabil că știuse ce avea să se întâmple. Sau decizia lui Kate de a avea încredere în bărbatul acesta înalt și dominator era un răspuns instinctiv la personalitatea lui puternică? Oricare ar fi fost motivul, doar faptul că era alături de ea o susținea.

Ar fi fost chiar frumos cu bărbatul potrivit. În grădină era o masă lungă, cu o față de masă albă de damasc și strălucind de cristaluri, la care săteau cei douăzeci de oaspeți care veniseră de la biserică. Kate recunoscu vag cele două cupluri cu care cinaseră seara trecută, dar pe ceilalți nu-i cunoștea. Madame, care organizase masa, zâmbea la complimentele ce i se aduceau, dar o urmărea pe Kate cu o privire triumfătoare.

Oaspeții considerau firesc ca mireasa să fie tăcută și să n-aibă poftă de mâncare, mai ales o mireasă atât de tânără, „si ravissante“, și având ghinionul de a nu fi cu mama ei în această zi specială din viața ei. Dar, pe de altă parte, era norocoasă să aibă un soț atât de atent ca domnul Antoine Charles.

Kate ascultă discursul acestuia; oaspeții erau amuzați de ce spunea și de vreo două ori observă cum vreo două femei mai tinere priviră cu înțeles de la ea la mire, cu puțină invidie în ochi. Dar ea privea impasibilă în fața ei ca și când ceea ce se întâmpla n-o privea pe Kate Ellerdale.

Doar o dată era să-și piardă controlul, și anume atunci când Madame Savoney-Morlet, care râdea cu oaspeții, îi zâmbi disprețuitor.

– Poate că e timpul să te schimbi, mademoiselle. Oh, adăugă ea ironic, dar acum nu mai e mademoiselle, ci madame.

Kate simți că roșea în timp ce mânia o cuprindea ca un torent, dar înainte să poată răspunde simți cum cineva o atinge pe mână.

– E timpul să te schimbi, *chérie.*

Cuvintele erau tandre. Îl privi o clipă în ochi, suprinzând în ei admirația, apoi se întoarse spre femeia din fața ei.

– Bineînțeles. Observase că Bernice se ridicase de la locul ei aflat în celălalt capăt al mesei și o întrebase dacă avea nevoie de ajutor.

– Nu, mulțumesc, Bernice. Adunându-și energia, Kate reușise să vorbească liniștit. Doar dacă vrei să-mi iei agrafele din păr. Așteptase o clipă până ce acestea îi fuseseră înmânate. Mulțumesc, Bernice. Zâmbind vag oaspeților se îndreptă spre ușa care dădea la o scară.

Vântul îi luă vălul, trăgându-i coronița din cap în timp ce trecea pe lângă o tufă de trandafiri. Cum se grăbea, materialul fin se prinse în țepi și trăgea zadarnic de el.

Auzi în spate strigătul îngrozit al lui Madame Savoney-Morlet, care sări de pe scaun și veni în fugă. Kate se întoarse întrebătoare spre fața distorsionată de furie, în timp ce Madame încerca să descurce materialul subțire dintre țepi. Vocea ei era plină de venin și Kate, cu un sentiment de triumf, se întorse și urcă repede spre dormitorul ei.

Se privi o clipă în oglindă. Apoi degetele ei traseră de fermoar și își scoase rochia peste cap și după aceea se îmbrăcă într-o pereche de blugi vechi și o bluză.

Când se schimbase, împinsese costumul crem pe care intenționase să-l poarte într-o valiză, la un loc cu

rochia de mireasă, în timp ce suspinele ei se auzeau pe coridor. Se chinuia să închidă valiza când auzi ușa deschizându-se și știu că era Madame.

– Îți dai seama... se auzi vocea stridentă, oprindu-i mâna lui Kate care încerca să încuie valiza, ai stricat ceva de neînlocuit cu neatenția ta.

– Ce am stricat? Kate părea sincer încurcată. Privi voalul din mâna lui Madame. A, vălul ăla vechi. Era ocupată cu cheile, dar tensiunea creștea. Și-a îndeplinit menirea, nu-i așa, madame? Să-mi ascundă adevărul. Ce ați făcut, madame? Mie, lui Antoine?

Râsul lui Madame, neplăcut și sălbatic, îi atrase privirea.

– Cât despre tine, mademoiselle, nu dau nici atât pe tine, spuse ea și pocni din degete. Dar Antoine e fiul meu. Fiul meu scump. Bietul meu băiat prost! Pentru el, pentru copilul meu, aș risca totul, să-l apăr de el însuși.

Pe fața femeii era un amestec de ură și slăbiciune și Kate se îngrozi.

– Dar de ce, madame? De ce să mă forțați să trec prin această îngrozitoare... Își mușcă buza furioasă, apoi privi fața rece și întunecată, cu ochii înfricoșător de strălucitori, căutând o explicație. Unde e Antoine? E bolnav? A pățit ceva?

– Antoine e sănătos. I-a venit mintea la timp la cap, asta e. Madame era plină de satisfacție. Credeai că unei fete ca tine, aproape o vânzătoare într-un magazin, i se putea permite să se mărite cu proprietarul moșiilor Savoney-Morlet? Familia noastră e una dintre cele mai vechi din Franța și de trei secole n-a mai fost sânge străin în venele noastre. Crezi că i-aș fi permis fiului meu să comită așa o nebunie? Râse disprețuitor. Cum puteai crede asta? Tu, care nu ne înțelegi, o englezoaică! Sunt surprinsă cât ești de impertinentă.

– Atunci de ce nu mi-ați spus pur și simplu? Autocontrolul fragil al lui Kate se prăbuși și nu-și mai putea opri lacrimile. De ce nu mi-a spus cineva? De ce nu mi-a spus Antoine? De ce tot acest spectacol, această farsă sordidă de căsătorie?

În liniștea care se lăsă, ochii negri străluceau amuzați.

– Antoine. Scumpul de Antoine, a fost mereu bun la suflet. N-a vrut să te dezamăgească. Când a ajuns acasă și și-a dat sema cât de nepotrivită ar fi o asemenea alianță, s-a răzgândit, dar nu putea admite în fața ta. A fost mulțumit să-și lase mama să aranjeze lucrurile. Cât despre cealaltă problemă, mademoiselle, folosi ea cuvântul cu răutate, n-a fost nici o farsă,

bineînțeles. Nu există nici cea mai mică îndoială că ești căsătorită legal cu nepotul meu Antoine Charles, și sper să vă înțelegeți bine! O licărire de nebunie îi strălucea în ochi în timp ce închidea ușa după ea.

* * *

În ciuda durerii pe care o simțea când ieșiră pe porțile castelului, Kate simți o mare ușurare, ca și cum ar fi părăsit o influență rea. Mintea îi era goală, epuizată de încordarea emoțională, obosită să încerce să înțeleagă ce i se întâmplase în acea zi.

Când simți mașina oprindu-se pe marginea drumului, ochii pe care îi întoarse spre bărbatul cu care se măritase erau cețoși. Îi simți degetul atingându-i obrazul și-i văzu buzele mișcându-se. Buzele și ochii lui Antoine, și totuși ale altcuiva. Vocea lui, și totuși...

– Kate. Sprâncenele sale erau împreunate de îngrijorare. Suferi un șoc. Și nu-i de mirare, micuța mea. O ședere la castel a fost de-ajuns, mai ales că erai nepregătită. Și bănuiesc că Antoine nu ți-a spus nimic.

Vocea lui blândă îi readuse durerea în piept și dădu doar din cap, pentru că nu putea vorbi. Atingerea lui îi îndepărtă părul care-i căzuse pe față.

– Vei avea încredere în mine? Te întreb din nou. Charles zâmbea ușor.

– Să am încredere în tine? Kate vorbea fără să înțeleagă.

– Da. Uite ce e, dragă, n-ai mâncat nimic azi, așa că insist să mănânci ceva. Ridicând capacul unui coș, scoase două pahare și deschise o sticlă de șampanie. Bea! îi porunci el. Pentru tine. Fața lui era serioasă. Pentru tine, frumoasa mea Kate.

Fără motiv, ochii ei se umplură de lacrimi și-și întoarse fața, sperând ca el nu observase.

– Bea, Kate.

Recunoscătoare că el nu spusese nimic despre lacrimi, Kate duse paharul la gură și înghiți, surprinsă și mulțumită după aceea, simțind cum dispare durerea. Întinse cealaltă mână să ia de la el micile feliuțe de pâine, unse cu unt și cu pateu.

– Așa mai merge. Îi luă paharul gol din mână și-i șterse buzele cu șervețelul pe care i-l pusese în poală, după care râse. Acum, dormi, scumpo. Ieși din mașină și o trase afară. Din cauza șampaniei se clătina și el o luă de talie, privind-o în ochi.

– Îmi pare rău, spuse Kate roșind și își îndepărtă părul care-i căzuse pe față.

El se aplecă în mașină și dădu scaunul pe spate, transformându-l în pat. Apoi o ajută să urce din nou. Kate îl ascultă, rescunoscătoare că putea să pună capul jos, să încerce să uite câteva ore coșmarul care devenise viața ei.

Auzi portiera lui închizându-se și simți o pătură de lână care era așezată pe ea.

– Dormi, Kate. Avem de făcut un drum lung. Când vom ajunge la capătul călătoriei, îți voi răspunde la toate întrebările.

Așteptase un răspuns, dar cum nu venise nici unul, Kate auzi un oftat slab.

Apoi motorul porni și Kate simți accelerația mașinii care revenise pe șosea. Stătea cu ochii închiși și în curând adormi. Disperarea îi dispăruse. Respirația ei deveni adâncă și regulată.

Aproape se întunecase când simți că cineva voia s-o trezească. Dar bărbatul care o striga pe nume nu mai avu răbdare și o pălmui ușor peste obraji.

– Hai, Kate! Știu că te-ai trezit.

– Nu. Îi împinse mâinile și își îngropă fața în pernă. Nu!

– Ba da. O luă de mâini și o ridică.

Kate îl privi o clipă, apoi își aminti ce se întâmplase și ochii ei aruncau fulgere.

– Tu!

Spre supărarea ei, el se amuză de mânia sa și-i zâmbi.

– Da, eu. Nu m-am transformat în cineva mai acceptabil în timp ce ai dormit. Din păcate, sunt tovarășul tău. Și tot din păcate, tu ești tovarășa mea. Nu vrei s-o scoatem la capăt?

– Nu eu te-am ales! Nu mă interesează persoana ta.

O înfuria faptul că era primul bărbat care își arăta dezamăgirea că e cu ea.

– E adevărat, Kate. Și îmi cer scuze pentru lipsa mea de maniere. Dar momentan suntem împreună, nu avem ce face și...

– Asta-i o scuză?

– Suntem împreună și trebuie să ne descurcăm. Și sunt obosit după drumul lung pe care l-am parcurs. De asemenea, mi-e foame. Dacă nu sunt la înălțimea așteptărilor tale, amintește-ți asta și scuză-mă. Acum, mergem înăuntru? Sunt sigur că după ce luăm masa ne vom simți mai bine. Îți garantez că mâncărurile de la „La Chaumière“ îți vor plăcea.

Kate privi în jurul ei, văzând că erau în parcarea unui mic hotel. Prin micile ferestre pătrate lumina îi invita înăuntru și printre copaci văzu mese întinse pe

o terasă și auzi voci, zgomot de pahare și de tacâmuri. Și, amestecându-se cu mirosurile rurale, simți aromă de friptură și de cafea, dându-și seama că el nu mințea. Îi era foame și dacă nu mânca, în curând avea să leșine.

Fără să mai aștepte acordul ei, Charles o luă de braț și o conduse spre ușa hotelului. Se trezi în holul recepției și însoțitorul ei merse la un birou unde un bărbat se uita în niște registre contabile.

– Bonsoir, Henri.

Kate pierdu restul conversației, care era prea rapidă pentru ea. Plăcerea proprietarului când îl văzu pe clientul său și-l recunoscu, nu necesita explicații. Continuară să vorbească un timp și Kate se feri de privirile interesate ale bărbatului. Privea o vitrină pe un perete, studiind fosilele locale cu interes, dar văzând în geam cum proprietarul căuta printre cheile puse pe un tablou în perete.

Înainte să aibă timp să se gândească la asta, ei ajunseră lângă ea și se făcură prezentările, iar proprietarul hotelului îi ținea mâna și o felicita. Charles o luase de braț.

– Henri e puțin surprins să afle că m-am însurat, dar spune că acum când te-a văzut, înțelege. Degetele lui o strânseră de braț. E un compliment pentru tine.

– Oh... Zâmbi cu efort. *Merci,* monsieur.

Henri zâmbi din nou, se înclină, se întoarse spre restaurant și-i conduse la o masă într-un colț, apoi luă două meniuri mari scrise de mână și le înmână câte unul.

– *Eh bien,* monsieur Charles. Și plecă.

Kate privi lista lungă de feluri de mâncare din care nu înțelegea nimic și o lăsă pe masă.

– Cel puțin acum știu că ai un nume.

Ochii căprui o priviră o clipă și apoi se întoarseră la meniu.

– Te îndoiai?

– Nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Credeam că îmi știi numele, draga mea. Mătușa mea l-a folosit destul de des. Preotul ți l-a spus când ne-am căsătorit. Numele meu este Antoine Charles Savoney-Morlet, aproape cel la care te așteptai.

– Nu ți-aș putea spune Antoine! izbucni ea, ignorându-l pe chelnerul care aștepta comanda.

– Nici nu e nevoie. Toți îmi spun Charles. E numele pe care-l prefer.

Se întoarse către chelner și comandă. Erau doar vreo opt mese în sala restaurantului, dar mai existau altele pe terasă. Clienții păreau bogați. Kate observă că

femeile erau elegante și aranjate. Nervoasă, își duse mâna la părul ciufulit, își îndesă bluza în pantaloni și își dori să se fi aranjat puțin înainte să intre. La masa de lângă ei stătea o femeie îmbrăcată ca și cum ar fi mers la Glyndebourne, într-un șifon pastelat și cu un lanț de argint la gât de care atârna o piatră rubinie.

Dându-și seama că era studiată, femeia o privi brusc pe Kate, părând să observe toate detaliile, după care îl privi pe Charles, care era și mai interesant. Apoi se aplecă înainte și fără să-și ia ochii de la Charles, îi spuse câteva cuvinte însoțitorului ei. Deodată, bărbatul se întoarse și-i privi, apoi dădu din cap afirmativ către soția lui. Femeia o privi din nou pe Kate, întrebătoare, apoi îl privi din nou pe Charles, care încă vorbea cu chelnerul.

În cele din urmă terminară de vorbit, chelnerul scrise comanda, dădu din cap că înțelesese, luă cele două meniuri și plecă spre bucătărie.

– Îi cunoști pe cei de la masa alăturată? întrebă Kate agresiv.

Charles o privi o clipă, apoi se întoarse în direcția indicată.

– Vrei să spui femeia atrăgătoare în rochie de culoarea șofranului și bărbatul în costum gri?

– Da.

– Nu, nu cred. De ce întrebi?

– Se pare că vorbeau despre noi... despre tine, se corectă ea.

El ridică din umeri ca și cum nu l-ar fi interesat.

– Am comandat și pentru tine. Sper să n-ai anumite feluri de mâncare care să-ți displacă.

– Nu mă gândesc la mâncare acum, minți ea.

– A, bine, zâmbi el enervat, atunci va fi ușor. Ți-am comandat melci la aperitiv, apoi homar și felul principal, specialitatea zonei, friptură de mânz.

Kate îl privi îngrozită.

– Dar nu pot să mănânc asta! N-ai dreptul să comanzi ceva fără să mă întrebi!

– Păreai dezinteresată. Voiam să-ți amintești de masa asta.

– Dar nu pot...

– Poți. Trebuie. Privi chelnerul care le arăta o sticlă de vin, apoi așteptă să le fie umplute paharele. Trebuie, Kate. Dacă nu mănânci bine în acest restaurant, Henri va fi jignit. De asemenea, trebuie să încerci mâncăruri ciudate înainte să știi dacă îți plac. Ridică paharul și o privi în ochi. Pentru tine, Kate.

Fără să se gândească, ridică paharul și sorbi, apoi chelnerul le puse fiecăruia în față un mic pepene galben, le ură „bon appetit“ și se retrase. Kate își privi farfuria, apoi se uită la el.

– N-ai spus nimic de pepene.

– Am uitat de pepene, spuse el râzând, după care o luă de mână. Iartă-mă că te-am tachinat, Kate.

Kate zâmbi. Nu voia să fie amabilă cu el, dar o amuzase și nu-i putea rezista. Și poate că și faptul că femeia de la masa alăturată îl privise avusese un efect asupra ei. Sau poate era reacția normală în fața unui bărbat chipeș. Oricum, zâmbi și fu răsplătită cu o îmbunare a expresiei lui și o strângere de mână.

– Acum, spuse el cu o voce mângâietoare, înțeleg de ce...

Kate îl întrerupse înainte să-i spună ceva ce i-ar fi dat de gândit.

– Mă simt îmbrăcată strident. În blugi și bluză, când toți sunt la patru ace.

Râsul lui îi dădu fiori pe șira spinării.

– Da, Kate. Dar chiar și așa, chiar nepieptănată, îi faci pe bărbați să te privească de două ori. Știi, când te-am văzut îmbrăcată așa, sesizând privirea mătușii mele, a meritat. Așa o rușine, o Savoney-Morlet fără

savoir faire, chiar și o Antoine Charles Savoney-Morlet. Va trece mult timp până ce va ierta pata de pe onoarea familiei.

Kate duse o bucată de pepene la gură.

– Vorbești ca și cum nu-ți place mătușa ta. Așteptă răspunsul lui cu capul aplecat interogativ într-o parte.

– Te surprinde? Ți se pare ușor să-ți placă de ea?

– Nu. Cred că n-am înâlnit niciodată o femeie care să-mi displacă atât. Nu-mi vine să cred că e mama lui Antoine.

– Ei bine, asta e sigur. Și poate pentru că este așa cum este, l-a făcut pe fiul ei omul care este.

– Cum îndrăznești! N-o să te ascult bârfindu-l! E cel mai bun...

– Taci, fetițo! Nu e nevoie să mă convingi de calitățile lui. Jur. Fața lui deveni serioasă. Jur că îl iubesc la fel de mult ca tine. Spun adevărul. Dar nu cred că vei nega faptul că ea are influență asupra lui. Acum, mănâncă-ți pepenele. Sosesc și melcii curând. Și lasă-mă să-ți umplu paharul, e păcat de șampania asta.

– Ești cam extravagant. Credeam că șampania e pentru a sărbători ceva. Ce avem de sărbătorit?

– Căsătoria noastră. Vocea lui era ironică. Totuși, ne-am căsătorit azi. Deși nimeni nu te-ar lua drept o

mireasă, mai degrabă drept o studentă în excursie prin Franța. Crezi că doamna elegantă de la masa de alături crede asta? Că ai făcut autostopul, te-am luat cu mașina și acum încerc să te conving să... Zâmbi când o văzu roșind și se întoarse când chelnerul luă farfuriile și le aduse păstrăv la grătar.

– Am refuzat melcii, spuse el zâmbind. Sper să-ți placă păstrăvul.

Kate se gândi că nu mai mâncase niciodată un pește așa de gustos, gătit în unt, cu puțin usturoi. Iar când servi felul următor, care era escalop de vițel cu salată verde, se gândi că Charles avusese dreptate că aici se gătea bine.

– Acum, spuse Charles zâmbind în timp ce ea mânca ultimele bucăți de carne, servești niște brânză?

– Nu, spuse Kate oftând. A fost o masă minunată și nu mai pot mânca nimic.

– Nu? Dar trebuie să încerci deserturile lui Henri. Ar fi jignit dacă ai refuza. Îți recomand bavarezele.

Kate încercă să reziste. Cuvintele lui Beverley Ann o obsedau. Dar îi plăceau dulciurile. Încerca să ignore gândul că bea prea multă șampanie.

– Bine, încuviință ea amuzată. Voi încerca o bavareză.

– Bravo! exclamă el, după care chemă chelnerul și comandă brânză pentru el și prăjitură pentru ea.

Se amuză privind-o curățând farfuria și lingându-se pe buze. Apoi, după ce-i ceru voie își aprinse un trabuc lung și subțire.

– Vom petrece noaptea aici, o anunță el amestecând în cafea.

– Da? Inima ei bătea cu putere. Îl privea parcă cerându-i o explicație. Dar el nu spunea nimic și șampania o ameți se. Probabil că a doua zi avea să regrete. Își goli paharul și el făcu la fel. Apoi se ridicară de la masă.

– Ce valiză iau sus?

– În cea mică am lucrurile mele. Vocea aceea de copilă era oare a ei?

– Îi voi cere lui Henri să-ți arate camera. Se duse la proprietar și vorbiră despre cameră, iar o clipă mai târziu ea îl urmă pe o scară îngustă.

În ciuda emoțiilor puternice, rămase plăcut impresionată de cameră, căci era mare și aerisită. Pereții erau acoperiți cu tapet roz cu imprimeu de trandafiri, iar patul lat avea o cuvertură asortată. Henri deshise ușa de la o mică baie.

– *Merci,* monsieur Henri. Nu știa cum de vorbea așa de ușor, dar când ușa se închise după el ar fi vrut să-l ajungă din urmă și să plângă pe umărul lui. Dar se auzi un ciocănit la ușă și Charles intră cu valiza ei și încă una mică, probabil a lui.

– Hmm. El privi în jur admirativ. Apoi puse valizele jos și se uită în baie. Îți place?

– Bineînțeles. Kate încerca să vorbească normal, ca și cum ar fi fost obișnuită să se găsească în cameră cu un străin, din întâmplare chiar soțul ei.

– *Bon.* El se aplecă și-și luă valiza. Atunci, somn ușor, micuța mea.

– Nu... stai aici? Cuvintele îi alunecară de pe buze înainte de a le putea opri.

– Vrei să stau?

– Bineînțeles că nu. Dacă n-ar fi fost așa de mânioasă, ar fi plâns și l-ar fi urât că o vedea așa.

El își puse jos valiza și o întrebă:

– Nu? Apoi râse. Nu, sigur că nu vrei. Bine, căci atunci când Antoine își va revendica mireasa, o va găsi... intactă.

În timp ce-i privea ochii fascinanți, Kate se întrebă dacă el îi auzea inima bătând. Charles se întoarse spre ușă.

– Cel puțin în ceea ce mă privește pe mine.

Ușa se închise în urma lui.

Capitolul 3

Kate nu știa de când începuse să aibă sentimentele acelea îngrozitoare pentru Charles. Cu siguranță, nu putea fi din prima zi, când coborâse și-l găsise la bar citind cu atenție știrile dintr-un ziar. Îl privise o clipă, văzându-i sprâncenele unindu-se de concentrare, lumina atingându-i o parte a feței și lăsând-o pe cealaltă în umbră.

Probabil că s-a mișcat și i-a atras atenția, poate că un al șaselea simț l-a avertizat, căci atunci când îl privise din nou, se uita la ea. În contrast cu costumul închis la culoare pe care-l purtase ieri, avea pantaloni scurți de in și o cămașă în carouri. Părul îi lucea umed, ca și cum tocmai ieșise de sub duș.

– Kate. Puse mâna pe brațul ei, trăgând-o spre masa de lemn și așteptând să se așeze. Ai dormit bine?

– Da. Clipi ca să-și oprească lacrimile. E rău?

– Bineînțeles că nu. Mă bucur, spuse el zâmbind. Și acum ți-e foame?

– Nu mi-e foame. Vreau doar cafea.

– Bine. Îi făcu semn chelnerului de la bar, care citea o revistă. Sigur nu vrei ceai?

– Nu, beau cafea dimineața. Deși nu mă aștept să găsesc cafea solubilă în Franța.

– Asta așa e. Vorbi cu tânărul de la bar și acesta porni filtrul de cafea care scotea aburi și șuiera. Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu șervețele și cești, un coș cu cornulețe proaspete, o cafetieră mare și lapte.

– Fără lapte, te rog, îi spuse el lui Kate. Pune-o în cești. Kate își umpluse ceașca prea mult și cafeaua i se scurse pe bărbie și apoi pe bluză. Se șterse cu șervețelul.

– Mai ai de învățat.

O privi și realiză că era îmbrăcată la fel ca în ziua precedentă. Kate îi simți dezaprobarea. Charles împinse coșulețul cu cornulețe spre ea și se întoarse la ziarul lui.

Jumătate de oră mai târziu, mergeau cu mașina pe un drum liniștit și ochilor vrăjiți ai lui Kate nu le venea să creadă că Franța era atât de frumoasă. Cerul era senin, doar cu un nor pufos gonit repede de soare.

Dar chiar și asta nu era o explicație suficientă pentru sentimentul deosebit pe care îl avea pentru peisajul rural. Îi displăcuse peisajul din Le Puy, dar îi plăcea drumul îngust și șerpuit cu mici sate încântătoare, totul verde, luminos, delicat și proaspăt, ca și cum frunzele abia se desfăcuseră din muguri.

– Parcă e țara zânelor, nu-i așa? E atât de frumos!

– Așa cred. Deși el nu-și luase ochii de pe drumul întortocheat, simți că-i plăcuseră cuvintele ei. Era mulțumită când el începu să-i descrie: trebuie s-o vezi iarna, când zăpada stă pe munți, pe acoperișuri și pe crengile pomilor. Atunci vei vedea adevărata țară a zânelor. Această regiune e faimoasă pentru frumusețea ei și se numește Cantal.

– Cantal? Chiar și numele e frumos.

– *Oui.* Munții Cantalului. Schiezi, Kate?

– Da, puțin. Mă duceam în Scoția să schițez și noi am fost o dată în Austria.

– Noi?

– Hilary și cu mine. Ea e fata cu care împărțeam un apartament acasă. Își aminti avertismentele pe care le ignorase și, în ciuda strălucirii soarelui, i se făcu frig.

– Curând ne vom opri și vom cumpăra niște mâncare pentru picnic. N-avem de ce să ne grăbim astăzi.

După o lungă tăcere, lui Kate i se făcu frică. Frică de sorocul care se apropia, când explicațiile nu vor mai putea fi amânate, când va trebui să-l întrebe ce caută ei împreună. Când va fi obligată să asculte ceea ce ar putea fi de nesuportat.

Mergeau prin Le Lioran când Charles opri pe marginea drumului, opri motorul și-i scoase centura de siguranță.

– Acum, zâmbi el deranjant de aproape, cumpără întâi pâine. Apoi mergi la mezelăria de peste drum și cumpără niște cârnați pentru pinic. Alături e un magazin, de unde vei lua unt și brânză proaspătă. Ia și niște piersici. Te voi urma și mă voi preface că nu înțeleg limba. După aceea îți voi spune cum te-ai descurcat.

– Dar nu pot! protestă Kate. Mai ales dacă stai pe capul meu. Ar fi ca și cum aș fi iar la școală și aș da un examen. Unul la care știu că voi pica.

– În regulă. Nu te voi urmări. Mă duc la magazin. Ține, spuse el punându-i niște bani în mână, tu aduci pâinea și cârnații, eu restul. Ne întâlnim aici în zece minute.

Kate intră în brutărie, dar erau atât de multe sortimente încât uitase și puținele cuvinte pe care le știa. Dar în câteva minute cumpără ambele alimente,

întorcându-se la mașină cu o clipă înaintea lui Charles, care ducea niște pungi de hârtie și o sticlă de vin roșu sub braț.

– Cum a mers? Se întoarse spre ea după ce depozitară cumpărăturile în spate și tocmai pornea motorul.

– N-a fost nici o problemă, spuse ea râzând în timp ce motorul pornea.

– Nici o problemă?

– Deloc. Pentru pâini am arătat pur și simplu de care voiam și am ridicat patru degete. Vânzătoarea a înțeles perfect.

– Și la mezelărie?

– Acolo era un tânăr. I-am cerut *saucissons* și el m-a întrebat „Câți, domnișoară?“ în engleză.

Ieșiră din micul orășel și după câțiva kilometri Charles opri într-o parcare cu mese și bănci pentru picnic.

Charles aduse coșul pe care-l folosiseră cu o zi înainte, clăti paharele la o cișmea și începu să pună masa.

– Stai jos, spuse el.

Înainte să coboare din mașină, își pusese niște ochelari de soare și Kate îi urmă exemplul.

– Așa e mai bine. Cine ar fi crezut că vremea se va schimba atât de mult? Vocea ei se stinse, amintindu-și că ieri pe vremea asta erau în biserică, ea crezând că se mărita cu Antoine. Oare el ce gândise? Îl privi, întrebându-se dacă pentru el însemnau ceva cuvintele ei, dar el ștergea paharele cu un șervețel de hârtie și scotea un tirbușon din coș. Kate nu voia explicații. Nu acum. Nu aici. Nu voia să strice atmosfera idilică. Scoase cutiile de carton în care erau cârnații și pateul pe care le cumpărase de la mezelărie.

– Mă mir că nu sunt mai mulți oameni aici, spuse ea privind la cei care veniseră la picnic.

Charles umplu cele două pahare cu vin roșu.

– Ei bine, spuse el ridicând paharul, dacă era duminică n-am fi găsit loc. În weekenduri, toată populația orașelor merge la țară și am fi găsit câini și copii, bunici și bicicliști. Ei aduc bicicletele copiilor în portbagaj și aceștia se plimbă pe ele. Împinse pachetul de unt către ea. Uite. Pune-mi și mie unt pe pâine.

– Bineînțeles. Cum el o privea, lui Kate îi venea greu să taie pâinea și s-o ungă cu unt. Atunci, Charles îi luă cuțitul și le unse el. Kate bău puțin vin, întrebându-se dacă el își mai amintea cum o servise ieri cu

pâine și pateu. Privi în vale la vârfurile copacilor care își schimbau culoarea în bătaia vântului. Îi era foame.

Mâncară tot ce cumpărase Kate, apoi Charles scoase două piersici mari și râse când ei îi curse zeama pe bluză.

– Cred că trebuie să scotocesc prin valize ca să găsesc o bluză curată.

El nu-i răspunse, ci o privi zâmbind, apoi se duse la mașină. Ea îl urmări cum se apleacă să caute ceva.

O clipă mai târziu, avea un trabuc parfumat în gură. Avea o privire hotărâtă.

Cum el continua s-o privească, începu să strângă resturile într-o pungă de hârtie.

– Lasă asta deocamdată. Nu vrei să mă întrebi nimic, Kate? Vocea lui era mai blândă. Simțindu-se mizerabil, ea dădu din cap că nu, apoi o enervă râsul lui. Kate roși și-l privi mânioasă.

– Cum îndrăznești să râzi? De pe fața lui dispăru amuzamentul. M-ai adus în situația asta oribilă! Doar mânia îi opri lacrimile.

– Eu te-am adus în situația asta? Doar eu? Nu mai e nimeni de vină?

– Vrei să spui Antoine, nu-i așa? Trebuie să fie vreo explicație. El nu m-ar fi pus să îndur toate astea.

– Pe când eu, da. Ochii lui se îngustară. Asta vrei să spui, draga mea?

– Și nu-mi mai spune așa. Ești atât de nesincer. Când te gândești că ieri pe vremea asta abia ne cunoscusem!

– Dar ești soția mea, Kate. Buzele i se subțiară și sprâncenele i se împreunară. Și orice ai crede, situația asta a însemnat sacrificiu pentru mine. Te voi prezenta prietenilor mei, apoi va trebui să le spun că îl preferi pe vărul mai tânăr, Antoine. Nu-mi va plăcea, Kate. Vorbise blând, studie capătul aprins al trabucului, apoi îl stinse violent cu piciorul.

Kate îl privea, dându-și seama că situația era jenantă. Fusese atât de cufundată în propria nefericire, încât nu se mai gândise la el.

– Eu... Dar... De ce?

După o lungă tăcere, el repetă întrebarea aproape cu aceeași uimire.

– De ce, Kate? Chiar vrei să știi de ce? Și eu mi-am pus aceeași întrebare. Pot să spun doar că eram pregătit să dreg oalele sparte de Antoine. Și el era așa de supărat și de convingător la telefon.

– Dar de ce? șopti ea.

– De ce? Pentru că nu-i poate face față mamei lui. L-a dominat toată viața, nu numai pe el, ci și pe tatăl

lui și pe fiica vitregă. Povestea a început de mult. Tații noștri, al meu și al lui Antoine, erau gemeni identici și al meu era mai tânăr cu jumătate de oră. Au crescut împreună și s-au căsătorit cu două verișoare, mama lui Bernice și a mea. Mama mea a murit când aveam trei ani și mătușa Jeanne când aveam opt. În zilele acelea, toți trăiam la castel și se subînțelegea că moșia va fi împărțită frățește. Dar apoi unchiul meu s-a recăsătorit și totul s-a schimbat. Deși eram prea tânăr ca să mi se explice, simțeam o tensiune teribilă în casă și avocatul familiei își pierdea tot timpul cu noi. Mi-am dat seama că era vorba de micul văr care apăruse, dar nu știam cum. Astăzi mi-e clar că a doua soție a unchiului meu avea ambiții pentru copilul ei și voia să mă excludă. Dacă tatăl meu n-ar fi murit brusc din cauza unui infarct, lucrurile s-ar fi rezolvat, dar... Charles ridică din umeri... ea a avut mână liberă. Eu nu eram în planurile ei. Doar când am împlinit douăzeci și unu de ani am aflat că ceea ce credeam că era moștenirea mea, îi aparținea lui Antoine. Unchiul meu murise cu un an în urmă și deși m-a tratat întotdeauna cu înțelegere, nu există îndoială că s-a lăsat dominat de soția lui.

– Îmi pare rău, Charles. Și nu le porți pică? Vreau să spun, pentru că Antoine e...

– Le-am purtat pică. Nu-l acuz pe Antoine, de fapt l-am iubit mereu. El era fratele mai mic pe care l-aș fi avut dacă trăia mama. Nu era vina lui. Mama lui e, după cum știi, o femeie puternică și el nu-i poate face față.

– Și astfel ai fost forțat să-ți părăsești casa...

– Nu forțat. Mătușa mea a spus că pot oricând să am o slujbă la moșie. Cu alte cuvinte, m-a invitat să conduc activitatea. Însă doar cu înțelegerea că eu eram administratorul. Bineînțeles că am refuzat și m-am ținut la distanță. M-am simțit mai liber de când am scăpat de influența nefastă a castelului.

– Până acum...

– *Oui.* Așa cum spui.

– Dar tot nu pot să înțeleg.

– Iartă-mă. Mintea mea e preocupată de povești vechi. Prima dată am aflat de tine când Antoine m-a sunat să-mi spună că te cunoscuse și voia să se însoare cu tine, indiferent ce spunea mama lui. Am fost încântat că ia atitudine și i-am urat succes. După câteva zile, am primit alt telefon în care spunea că mama lui i-a zis să aibă răbdare și l-am simțit cum se înmuia, gândindu-se că mama lui poate are dreptate.

Oricum, după aceea am primit un telefon de la mama lui Antoine. Îmi amintea că i-am promis

unchiului să am grijă de Antoine și se gândea că a venit timpul să-mi pun promisiunea în aplicare. Am întrebat-o ce vrea. Doar nu se aștepta să mă însor cu tine? Apoi mi-am dat seama că numai asta ar calma-o și, când va veni timpul, Antoine te va lua și va pleca el cu tine.

– Dar ce motiv i-ai dat mamei lui Antoine? Doar nu-și închipuia că vei face asta doar ca s-o mulțumești?

– Ah, nu. Să spunem că am cerut și eu ceva în schimb.

Kate se simțea strivită și nu-l putea privi.

– Nu te acuz. Dar Antoine spunea că mă iubește. Cum a putut?

– Scumpo! Charles îi luă bărbia în mână. Te iubește. Nu știu pe altcineva pentru care să fi riscat atât de mult. Să fii sigură că atunci când va veni timpul, mi te va cere înapoi. Charles zâmbi blând. Și apoi, veți trăi împreună tot restul vieții. Ăsta e doar un interval despre care să poți povesti copiilor. Veni lângă ea și o ridică în picioare. Acum trebuie să plecăm. Ai zis că vrei să-ți schimbi bluza. Du-te și schimbă-te, eu fac curat aici.

Kate găsi o bluză curată într-o valiză, și-o scosese pe cea pătată și tocmai voia s-o îmbrace pe cea nouă,

când Charles se întoarse. Rămăsese într-un sutien decoltat și Charles o privi o clipă, apoi se întoarse cu spatele. Mâinile lui Kate tremurau în timp ce își încheia nasturii de la bluza albastră.

– Gata? Vocea lui era impasibilă în timp ce își arunca ochelarii de soare în torpedo.

– Da.

Ochii li se întâlniră și Kate știu că se gândea la clipa dinainte, când o văzuse pe jumătate dezbrăcată. Privirea din ochii lui o sperie. Asta deoarece Kate văzuse mulți bărbați care voiau să facă dragoste cu ea, ca să se înșele.

Dar și mai stânjenitoare era propria ei reacție. Tânjea să-i simtă gura pe a ei, nu sărutul scurt și formal din biserică, ceva mai intim care să-i aprindă sângele. Bineînțeles, voia asta pentru că semăna cu Antoine. Era frustrată că e măritată și totuși nemăritată. Dar spera din tot sufletul că cel pe care-l iubea n-o va lăsa mult timp să aștepte.

Capitolul 4

La Pigeonnière nu era ceea ce se așteptase. Restul după-amiezii, în timp ce călătoreau prin văi, Charles vorbise mult despre hambarul cu porumbei pe care-l cumpărase când se certase cu mătușa lui și plecase de la castel, cum muncise să-l transforme într-o casă modernă.

– Când s-a întâmplat asta, Charles? întrebă Kate.

– Acum zece, nu, unsprezece ani. E greu când te trezești fără bani. A trebuit să-mi fac o carieră, ca să mă întrețin.

– Și ce ai făcut?

– Când mi-am despachetat bagajele, am găsit un aparat de fotografiat. M-am decis să fac fotografii de familie.

– Și ai făcut?

– Ce, fotografii? Sau să mă descurc?

– Amândouă.

– Da, afirmă el râzând. Cred că da.

– Și ai câștigat destul ca să modifici porumbarul.

– Da.

– Bine. Deși nu spuse mai multe, Kate se gândi că se descurcase destul de bine, dacă mașina și hainele scumpe erau rezultatul eforturilor sale.

– Poate mă vei lăsa să te fotografiez. Ar putea fi un punct de cotitură în cariera mea.

Dar tonul vocii îi spunea că sugestia nu era serioasă, ci că o testa. Kate se întreba cum să-i răspundă când el ieși pe neașteptate de pe șosea, luând-o pe un drum îngust, mărginit de lămâi.

– Privește, îi arătă cu degetul printre copaci, *La Pigeonnière.* Acasă.

Kate observă un mic turn pătrat pe deal.

– Pari ușurat, spuse ea. Obrajii i se colorară în timp ce privea prin parbriz. Vreau să spun, să ajungi acasă.

– Sunt.

El nu mai spuse nimic, dar Kate îl simți cum se relaxa în timp ce ieșeau de sub copaci ca s-o ia la dreapta, trecură pe sub un arc și se opriră într-o curte.

Abia atunci înțelese Kate cât de înșelătoare fusese prima observare a turnului; turnul îngust trădase foarte puțin din mărimea și eleganța proprietății. Porumbarul era în vârful turnului clădirii principale și alte clădiri formau două laturi ale curții. A treia latură era un zid cu arcul pe sub care trecuseră, iar a patra era neîngrădită.

Pietrele vechi din care erau făcute clădirile aveau nuanța mierii închise la culoare. Kate ieși din mașină și privi în jur fără să-și ascundă plăcerea.

– Asta numești tu porumbar?

– Da. Uite-i acolo, Kate. Ea auzi gânguritul porumbeilor și privi turnul pătrat, unde câțiva porumbei albi și grași își întindeau aripile. Unul dintre ei ateriză pe pietrele care pavau curtea, cu coada în evantai și ciuguli printre crăpături.

– Nu-i așa că sunt frumoși?

Kate se îndepărtă de Charles spre partea neîngrădită, privind în vale unde se vedeau câmpuri mănoase și un râu.

– E râul Vézère. Se unește cu Dordogne nu departe de aici. Acum, hai înăuntru, vreau s-o cunoști pe Madeau. O luă de braț și o conduse la ușa din față.

– Madeau?

Auzea numele acesta pentru prima oară și-l privi surprinsă.

– Da. Trăiește cu soțul ei în apartamentul de deasupra garajului. Arătă ușile duble și Kate văzu perdele la ferestrele deschise de la etaj. Georges merge la Sarlat în fiecare zi. Muncește într-un service auto și îngrijește grădina în timpul liber, iar Madeau face curățenie și gătește.

O conduse până la ușă. Prin geamul acesteia, Kate văzu cufere de lemn și ziduri albe, cu multe obiecte din cupru și alamă care străluceau.

În timp ce descuia ușa, Charles apăsă soneria, apoi o invită pe Kate înaintea lui. Ea admiră o clipă liniile simple ale holului și scara rotundă de lemn ce ducea la etaj.

– Madeau! În timp ce Charles se duse spre o ușă din dreapta, ușa se deschise și intră o femeie. Era mai tânără decât se așteptase Kate, cam de treizeci și cinci de ani, mică și plinuță, cu obrajii roșii și cu părul blond strâns într-un coc.

– Monsieur Charles! Fața i se lumină când îl văzu, apoi ezită văzând-o pe Kate și începu să-și șteargă mâinile pe șorț.

– Madeau, ea e soția mea.

Pentru o clipă, aceasta nu înțelese.

– Soția dumneavoastră, monsieur Charles?

– Da, Madeau. Charles râse și luând-o pe Kate de talie o împinse înainte. Știu că e o surpriză pentru tine, dar e soția mea, Kate. Ne-am căsătorit ieri.

– Ce surpriză, monsieur! Femeia duse mâna la gură, apoi zâmbi și-i întinse mâna lui Kate. Părea încântată și strânsoarea mâinii ei era caldă și primitoare.

– Da, și acum știi de ce ai fost la Londra la doamna Malvand acum câțiva ani. Ca să înveți engleza și s-o ajuți pe soția mea.

– O, monsieur! Madeau zâmbi. E atât de romantic!

– Mulțumesc. Kate se relaxă și își dădu seama cât fusese de nervoasă.

– Acum, Madeau, condu-o pe doamna sus, în dormitorul care are ferestrele spre grădină și eu îi voi duce valizele.

– Sigur, monsieur. Veniți, madame. Scoțându-și șorțul și punându-l pe un scaun la piciorul scărilor, Madeau îi făcu lui Kate semn să vină după ea. Mâinile ei alunecau pe balustradă.

– E o scară frumoasă. Când Charles mi-a vorbit despre *La Pigeonnière* nu știam că e așa de mare și elegantă.

– A, monsieur Charles... Madeau ridică din umeri și apoi se opri în fața unei uși închise. Mereu glumește, nu-i așa, madame?

– Da. Kate fu de acord fără convingere, hotărâtă să-i cânte în strună.

– Iată, madame! Madeau deschise ușa și Kate putu înțelege mândria femeii.

Camera era mare și două ferestre arcuite pe peretele opus ușii o făceau luminoasă și aerisită. Un perete era plin de dulapuri și mai era un pat mare. Avea patru stâlpi până în tavan și perdele din același material subțire brodat cu boboci de trandafir care atârna și la ferestre. Covorul era roz și cuvertura patului la fel.

Kate observă că Madeau o privea satisfăcută și aștepta un comentariu.

– N-am mai văzut o cameră atât de drăguță, Madeau.

– Da, doamnă. Se duse la fereastră și aranjă o cută a perdelei. Abia a fost aranjată. Probabil că monsieur Charles știa, deși nu mi-a spus nimic. Madeau deschise o ușă. Și aici, madame, e baia.

Kate zâmbi văzând baia care strălucea, robinetele aurii și faianța.

Îl auziră pe Charles venind.

– E o cameră frumoasă, Charles.

El puse geamantanele pe un suport lângă pat.

– Mă bucur că îți place. Răspunsul lui era laconic, dar simți că-i plăcea entuziasmul ei.

Madeau îi privea cu capul aplecat într-o parte.

– Mă scuzați, madame, vreți niște ceai?

– Ar fi minunat, Madeau. N-am mai băut ceai de când... Vocea i se stinse amintindu-și ziua sosirii la castel.

– Atunci, mă duc să-l pregătesc. Va fi gata cam într-un sfert de oră.

– O, Madeau... Charles îi dădu niște instrucțiuni în franceză despre cină. Îl auzi vorbind despre Auberge și presupuse că vor cina altundeva.

Dar Madeau nu se lăsă convinsă.

– În seara asta cinați în doi. Aici. Acasă.

După o clipă de tăcere, Charles trase la o parte perdeaua.

– Ai văzut priveliștea care se vede de aici?

– Nu. Te-am auzit numind-o camera de la grădină. N-am văzut nici o grădină.

– Nu? E lângă casă.

Kate veni lângă el.

– Da, e frumoasă. O, ai o piscină?

– Da, răspunse el sec. Charles se îndreptă spre ușă. Te aștept în hol ca să-ți arăt restul casei.

– Mulțumesc. Cobor în câteva minute. Să-mi aranjez părul. Ușa se închise fără zgomot după el.

Kate privi ușa, dorindu-și să fi avut o explicație logică pentru efectul pe care îl avea acest bărbat asupra ei. Simțea o forță care o trăgea spre el, o influență care o făcea să se îndoiască de propriile reacții. Nu era pur și simplu o atracție fizică. În lumea reclamei se descurcase cu asta și nu se găsise niciodată într-o situație periculoasă. Dar acum, nu mai era sigură de Charles Savoney-Morlet și cu atât mai puțin de ea însăși. Noaptea trecută hotărâse să facă ceva în privința asta și acum era momentul să înceapă.

Abia trecuseră cinci minute când coborî în hol. Charles se ridică de pe un scaun și lăsă scrisorile pe care le citea. Pentru o clipă, lui Kate îi fu teamă să nu facă vreun comentariu la înfățișarea ei, dar după ce-i privi rapid părul pe care îl pieptănase și-l legase la spate, nu spuse nimic, ci o conduse la o ușă.

Sufrageria era modernă, dar se potrivea cu restul casei. Camera enormă era împărțită în două, o parte era folosită ca spațiu de lucru, cu un birou și aparate de fotografiat.

Dar cealaltă parte a camerei îi atrase atenția lui Kate, cu fereastra mare care lumina sufrageria. O scară ducea la o platformă unde se afla altă cameră.

Kate era uimită de o arhitectură atât de neobișnuită și-i zâmbi lui Charles.

– E fantastic!

– E bine sau e rău?

– Bine, știi asta. Nu știu cum ți-a venit ideea.

– Când am venit prima dată aici, acesta era un hambar. Poți să-ți imaginezi? Era plin de paie și cu pământ pe jos. Și aici, arătă el cu pantoful, era o platformă cu un scripete. Acolo era o fereastră și dedesubt uși mari, ca să intre căruțele. Arătă spre etaj. Acolo am pus un pat și am hotărât să fie dormitorul meu.

– Acolo sus?

– Da. Vino să vezi. O luă pe scări și Kate îl urmă. Ajunseră la fereastră. Se vedea piscina și râul, apoi valea cu nuanțe de verde și auriu. Kate își ținu respirația, apoi oftă satisfăcută.

– Înțeleg. Și îmi place dormitorul tău, deși e cam ciudat. Nu e curent iarna?

– Deloc. Ca să dovedească, Charles merse la fereastră, apăsă pe un buton și perdelele se închiseră, oprind trecerea luminii. Alt buton închise obloanele.

Kate privi patul îngust, curat și elegant, cu pătura maro și ușile de lemn, după care erau dulapuri și baia.

– După cum vezi e foarte personal, Kate. Aici sus te simți izolat de lume. Nu ești de acord... scumpo?

– Ba da. Sunt sigură că așa e. Văzu niște schițe în creion în apropierea scărilor. Sunt de efect! Ambele erau portrete ale aceleiași femei. Părea blondă și ochii îi erau luminoși. Într-un colț, Kate văzu inițialele C.S.C. O prietenă de-a ta?

– Da. Kate îl privi și el părea preocupat. Apoi auziră soneria de jos și Charles apăsă pe buton, dând la o parte obloanele.

– Ceaiul, madame! strigă Madeau și o privi zâmbind pe Kate cum cobora în sufragerie.

Tava fusese pusă pe masa de cafea din sticlă și Madeau dispăru. Kate se așeză pe o canapea de piele și începu să-și pregătească ceaiul, dorindu-și să nu-i mai tremure mâinile.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să știu, pui zahăr și frișcă?

– N-ai cum să știi. Așa cum spuneai, ieri abia ne-am cunoscut. Doar puțină frișcă, fără zahăr.

Kate își plecă privirea, ca să nu vadă că o rănise. Doar asta voia, se instaurase o stare de antipatie între ei. Până când Antoine va veni după ea.

Fără un cuvânt, Kate îi întinse farfuria cu sandvișuri, ușurată când el luă câteva și le puse pe farfuria lui, căci și ei îi era foame. Dar când el refuză o prăjitură apetisantă adusă de Madeau, Kate se hotărî să se certe cu el.

– Trebuie s-o mănânci, spuse ea strecurându-i prăjitura în farfurie și dându-i o furculiță de argint. Altfel Madeau va fi dezamăgită.

– Va fi? Charles luă furculița și rupse o bucată din prăjitură. Mă îndoiesc. Madeau îmi știe gusturile și nu se așteaptă să mănânc multe dulciuri. Dar dacă insiști, voi încerca s-o termin. Împinse ceașca pe masă. Mai dă-mi te rog o ceașcă de ceai să înghit mai ușor. Mă bucur că îți place mâncarea, Kate, dacă tot ești căsătorită cu un francez și n-ai capriciul slăbitului, cum au multe femei.

– Cineva mi-a spus că ar fi timpul să mai slăbesc.

– Da?

– Da. Cineva de la serviciu.

– Nu e nevoie să slăbești.

– O! Se îmbujoră ea dându-și seama că așteptase un compliment. Probabil că fusese evident pentru el și de aceea îl făcuse.

Kate își trânti farfuria pe tavă și se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră, privind tablourile

de pe perete, majoritatea moderne, în culori vii și dând impresia de lumină. Erau înrămate în alamă.

Simțea cum ochii lui Charles o urmăreau, stânjenind-o. Privirea i se opri pe un grup de fotografii de pe perete.

– Pot să mă uit? întrebă ea făcând semn spre ele.

– Sigur. El ridică din umeri, apoi aprinse lumina.

Kate fu surprinsă să vadă câteva studii ale unui model din New York.

– E Auriol Hayden, nu-i așa?

– Da.

– Doamne! Observă în grabă și celelalte fotografii, claritatea lor, lumina care îi cădea pe față, apoi văzu o semnătură îndrăzneață într-un colț. Charles Saint Cyr. Pronunță numele cu admirație. Pentru Dumnezeu, sunt făcute de Charles Saint Cyr. Știai? Îl privi pe Charles care stătea liniștit în umbră.

El nu răspunse și ea continuă să privească fotografiile, scoțând strigăte de admirație:

– Nu-i așa că e minunată? Nu-i așa că e cel mai minunat... Se opri la altă fotografie, neînrămată, prinsă în rama unei fotografii mari.

Îi trebui o clipă să recunoască bărbatul din fotografie. El stătea pe scaun și râdea, iar fata care se

apleca deasupra mesei de restaurant, atingându-i obrazul cu degetele lungi, era un model faimos în Statele Unite. Se întoarse încet cu fața spre Charles.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Ce să-ți spun, dragă?

– O, nimic, spuse ea sarcastic. Mi-ai spus că faci fotografii. De ce nu mi-ai spus că ești Charles Saint Cyr? Credeai că-ți voi cere o slujbă?

– Nu mi-a trecut prin cap ideea asta. Pur și simplu credeam că poate ar fi mai bine să ne cunoaștem încetul cu încetul. De exemplu, sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus. Și anume, de ce ai făcut un lucru atât de nebunesc să vii într-o țară a cărei limbă n-o prea știi ca să te căsătorești cu un bărbat pe care nu-l cunoști. Și de ce n-ai avut înțelepciunea să-ți aduci o prietenă cu tine. Familiei tale îi pasă atât de puțin de tine?

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?! Ochii ei violeți scăpărară de mânie, întărâtată că el avea dreptate. Cum îndrăznești, când ai participat la o mascaradă care până și în țara asta e ilegală! Ce ai fi făcut, monsieur Saint Cyr sau Savoney-Morlet, dacă m-aș fi dus la poliție și le-aș fi spus despre farsa de ieri? Tu și mătușa ta ați fi la pucșărie!

– Dar nu intenționezi să mergi la poliție, nu-i așa, Kate? Făcuse un pas spre ea și o privi de sus, cu ochii

îngustați amenințător. O prinse de mână și o trase spre el. Dacă ai fi vrut, ai fi putut face asta în Lioran, când ne-am oprit să luăm mâncare. Ai trecut pe lângă un polițist și nu-mi spune că nu l-ai observat, căci v-am văzut zâmbindu-vă.

Kate roși, indignată.

– Bineînțeles că n-am făcut-o. Cel puțin, când a dat din cap...

– Bineînțeles, o ironiză el. A trebuit să răspunzi, dar o plângere la poliție era greu de făcut, căci veneai de bună voie la mașină.

– Dă-mi drumul! Mă doare!

Deși dădu drumul mâinii ei, se trezi îmbrățișată tandru, mâinile lui alunecându-i pe talie, apoi pe șolduri, lipind-o de el. Kate îl privi speriată.

– Nu te îngrijora, Kate, nu e nimic personal. Dar am auzit-o pe Madeau venind și... Gura lui puse stăpânire pe a ei, despărțindu-i buzele, aprinzându-i sângele în vene.

Însă când se lăsa furată de vraja plăcută, simțind tumultul pasiunii cuprinzându-i simțurile, fu îndepărtată și Charles o ținu la distanță de un braț.

– Scuzați, madame, monsieur Charles. Zâmbind înțelegătoare, Madeau se grăbi să iasă cu tava de ceai și ușa se închise după ea.

Pasiunea lui Kate de acum o clipă fu înlocuită de dispreț pentru ea însăși și pentru Charles, dar era prea șocată ca să-și exprime sentimentele. Se sprijini de birou, conștientă doar de durerea din sufletul ei. Dacă n-ar fi fost așa de preocupată de propriile sentimente, ar fi văzut că fața lui era palidă și tulburată. Furioasă, simțea lacrimi în ochi și nu voia ca el să-i vadă sentimentele. Se repezi la ușă.

– Fii blestemat! Se opri cu mâna pe clanță. Fii blestemat! Suspinele i se îngrămădeau în gât.

Abia când ajunse în sanctuarul dormitorului ei își recăpătă controlul și începu să gândească mai clar. Charles Saint Cyr. Ar fi trebuit să știe. De aceea văzuse ceva familiar în trăsăturile lor. Întâi Antoine, și acum Charles. Îi văzuse fotografia destul de des în revistele de modă.

Charles Saint Cyr, un nume menționat alături de Bailey și Snowdon. Faimă internațională în lumea modei, portrete de societate, văzut mereu cu femei frumoase. Ce făcea ea aici, cu el? Își duse pumnul la gură, mușcându-și degetele în speranța că durerea îi va șterge imaginea din minte.

Dar aceasta nu dispăru. Mintea ei era plină de imagini chinuitoare cu el și Auriol Hayden și se simți geloasă. Era ridicol. Dar periculos. Îi văzuse sclipirea din ochi și știa răspunsul propriilor ei emoții. Ar fi trebuit să facă ceva...

Capitolul 5

Era greu să fii mulțumit deplin de viață. Dacă era adevărat în circumstanțe obișnuite, în situația lui Kate era și mai evident. Kate reflecta la perversitatea naturii umane în timp ce făcea duș.

Cine s-ar fi gândit acum câteva zile, când începuse programul de a-l descuraja pe Charles, că va fi dezamăgită de ușurința cu care reușise? Căci după acea primă zi, când o sărutase, o tratase cu corectitudine.

Oftă când ieși de sub șuvoiul de apă caldă și se întinse după un prosop. Un sărut – suna atât de simplu, ceva ce se întâmpla în fiecare zi, și totuși îi zdruncinase ideile despre relațiile dintre femei și bărbați. Înainte, totul era ușor, să te îndrăgostești, să te măriți și să trăiești fericită după aceea. Nu trebuia să

fie vorba de această emoție extenuantă. Și n-ar fi fost nevoie ca o fată îndrăgostită de un bărbat ca Antoine să se gândească la altul.

Kate se opri în fața oglinzii și împrăștie pe păr loțiune antisolară, apoi îl perie zdravăn, îl unse cu loțiune de plajă și-l aranjă într-un fel cât mai puțin atrăgător, după care îl prinse în elastic și puse câteva clame deasupra urechilor.

Se îndreptă spre dulapurile care erau acum pline cu hainele pe care le cumpărase pentru luna de miere. Oftă văzând șirul de rochii colorate din bumbac și mătase. Era păcat că fusese frumos afară de când venise, dar... Luă niște blugi albaștri și o bluză de o culoare mohorâtă pe care o cumpărase dintr-o dugheană din Chelsea.

Asta trebuia să-i taie interesul lui Charles pentru corpul ei frumos. Apoi, zâmbind, își aminti că Charles nu se mai apropiase de ea. Chiar în acea primă noapte, când Madeau pregătise o cină delicioasă ca să sărbătorească, el nu observase atașamentul ei pentru blugi și bluză.

Ușoara ridicare a sprâncenelor când o văzuse coborând putea fi numai în imaginația ei, nu dezaprobarea părului uns cu loțiune de plajă sau a

îmbrăcămintii ei obișnuite. El arăta bine în pantaloni și o jachetă de culoarea prunei. Kate bănuia că Madeau era mai dezamăgită de lipsa ei de eleganță decât Charles.

Chiar ieri, când intrase să facă curat în dormitorul deja imaculat, privise în dulapul cu haine, degetele atingând tivul inei haine roșii de bumbac.

– Vă plac pantalonii, madame?

– Da. Îi găsesc practici.

– A, da, sunt practici. Dar nu sunt frumoși.

Kate nu răspunsese, nesigură dacă observația lui Madeau se referea la pantaloni sau la ea. O senzație de regret o cuprinse când se privi în oglindă, apoi alergă la parter, în sufragerie, înainte de a fi tentată să se răzgândească.

Charles stătea la mica masă de lângă fereastră, dar se ridică și-i trase un scaun. Formalitatea o irită pe Kate mai mult decât de obciei.

– N-ar trebui să faci asta, Charles. Se îndreptă spre cafetieră, încercând să ignore tremurul emotiv pe care îl avea de fiecare dată când îl vedea.

– Ce să fac? întrebă el rece, ridicând ziarul pe care îl lăsase din mână la intrarea ei.

– Nu trebuie să te ridici de fiecare dată când intru în cameră. Mai ales când citești.

Kate privi paginile tipărite pe care el le ridicase ca pe o baricadă între ei, apoi luă o piersică. Tocmai punea unt pe pâine și turna cafea în ceașcă în clipa când Charles aruncă ziarul pe jos.

– Mai vrei cafea?

– Da. Mulțumesc. M-am tot gândit, Kate, că ar trebui să înveți franceza. Nu trebuie să renunți doar pentru că eu și Madeau vorbim englezește. Antoine se așteaptă...

– Mă bucur că vorbești despre Antoine... Vreau să știu unde e și ce face... și de ce nu m-a contactat.

Buzele lui Charles se strânseră.

– La întrebările astea nu-ți pot răspunde, Kate. Am sunat la el la birou ieri și...

– Ai sunat? De ce nu mi-ai spus? Dacă Antoine e la Hamburg ar putea măcar...

– Hamburg? Ce te face să crezi că e la Hamburg? întrebă el încruntat.

– Păi, așa mi-a spus. Când m-a sunat la Londra, cu o zi înainte să vin, spunea că are treabă la Hamburg și că va ajunge acasă târziu în noaptea dinaintea nunții.

– Antoine nu e la Hamburg. Se ridică brusc și merse la fereastră, stând cu spatele la ea. După câte știu, n-a mai fost acolo de mult timp.

– Dacă nu e la Hamburg, unde e?

– După câte știu, Antoine e în Australia.

– Australia...? spuse ea în șoaptă. Dar...

– Ascultă, Kate. Charles se întoarse brusc, se așeză la masă și-i luă mâinle. Antoine s-a dus acolo să studieze zonele viticole din valea Barossa. Mama lui vrea să investească bani acolo și de aceea l-a trimis. Ar trebui să stea trei luni, dar...

– Trei luni! Kate își trase o mână și-și acoperi fața. Cum pot să suport? Trei luni!

– Nu dispera, dragă. Planul lui era să mai dea pe acasă, și când spun acasă mă refer la Franța, nu la castel, ca să te ia și să vă plimbați mână în mână în lumina apusului.

– El își imaginează că ce s-a întâmplat nu va schimba nimic? Că voi simți același lucru? Că voi putea avea încredere în el?

– Da, cred că asta își imaginează. Mi-a spus că nimic nu poate schimba ceea ce simțiți unul pentru celălalt. Și gândește-te, Kate, ceea ce vrea să facă pentru tine e ceva special. Vrea să-și sfideze mama, s-o înșele, astfel încât să se poată însura cu tine.

– Dar n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-i spună doar că se însoară, nu să ne încurce în pânza asta de păianjen.

– Ți-am spus, Kate. Antoine e blând, și ia în considerație punctele de vedere ale altora. Vrea ca lumea să nu-și facă probleme și griji...

– Cu excepția mea! interveni ea aspru.

– Nu. Era într-adevăr îngrijorat în privința ta. Și nu trebuie să-l acuzi că nu e mai dur cu mama lui. La urma urmei, ai crezut că e ceva romantic să ai secrete, să te măriți fără ca mama ta să știe. O parte din vină e a ta.

– Nu trebuia să-ți spun asta. Și tu n-ar trebui să-mi amintești asta acum.

– Nu. Sigur că ai dreptate, Kate, încuviință el, după care îi zâmbi și se ridică, dându-i drumul la mână. Dar acum am ceva treabă în oraș. Vii cu mine, sau stai singură o oră sau două?

– Mă descurc, răspunse ea, căci știa ce avea de gând să facă singură acasă. Va scrie câteva scrisori. Dar ai spus că ai sunat la Antoine la birou...

– Da. Și motivul pentru care nu ți-am spus nimic e că n-am putut afla unde este. A spus că-mi va lăsa numele hotelului unde stă și un număr de telefon, dar după cum spune secretara lui, care e tot protejata lui Madame, el călătorește și n-are adresa lui. S-ar putea să fie adevărat, s-ar putea să nu fie adevărat. Dar

oricum, el știe numărul de telefon de aici. Iartă-mă dacă mă grăbesc acum, dragă. Am o întâlnire cu avocatul meu și trebuie să plec.

O sărută pe obraz, dar Kate își dădu seama că era doar o formalitate. O clipă mai târziu, Kate privea în curte cum Charles scotea mașina din garaj și pleca. Kate fugi în sufragerie și ajunse la timp ca să mai vadă o dată acoperișul mașinii.

Apoi fugi la etaj, își scoase hainele și se spălă cu șampon. Ce plăcut era să-și simtă părul curat, să scape de loțiunea de soare unsuroasă. Când va merge la magazin, va trebui să cumpere altă loțiune, mai potrivită pentru deghizare.

Se îmbrăcă într-unul din noile costume de baie pe care le cumpărase pentru luna de miere în Grecia, zâmbi în oglindă și coborî.

Se uită în bucătărie.

– Madeau, voi face ordine în cămară mai târziu, vreau să mă bronzez până când nu se face prea cald. Apoi voi înota în piscină.

– Da, doamnă. Madeau lăsă zarzavaturile pe care le spăla și o privi, ochii ei mărindu-se de surpriză și plăcere. O, madame, sunteți frumoasă.

– Mă bucur că îți place, Madeau. Și mie îmi place.

– Arătați... diferit, madame.

Kate roși, știind cât de schimbată era față de blugii și bluzele pe care le purta de obicei și că acest costum de baie se mula perfect pe corpul ei. Era în pătrățele albe și negre, ca o tablă de șah.

– Mă bucur, doamnă, să vorbesc cu dumneavoastră.

– Ce e, Madeau?

Madeau roșise și degetele ei se jucau cu șorțul alb.

– Sper că veți vorbi cu monsieur Charles, să-i spuneți... Vedeți, madame, suntem aici de atâta timp și acum... sunt însărcinată...

– Cum? întrebă Kate uimită.

– Voi avea un copil, madame, roși Madeau. Nu mă așteptam. Nu mai speram, după atâția ani...

– Ce vești minunate, Madeau! zâmbi Kate. Sunt sigură că Georges e încântat. Și tu, bineînțeles.

– Sigur, madame. Dar suntem îngrijorați că monsieur Charles nu ne va mai dori aici. Ar fi o mare încurcătură cu un copil...

– O nu, sunt sigură că nu e așa, Madeau. Nu mi-l pot imagina pe Charles... Kate se opri, conștientă că ar putea să nu fie așa.

Dar Madeau nu-i observă ezitarea, expresia ei fiind ușurată după teama de până atunci.

– O, madame, i-am spus lui Georges că așa va fi. I-am spus că acum când monsieur Charles o are pe madame, voi fi mai liberă. Vă place să munciți, madame, se vede, după cum faceți curat în cameră și ajutați prin casă. Îi veți explica lui monsieur Charles situația mea?

– Bineînțeles, Madeau. Kate își puse ochelarii de soare și se duse să stea lângă piscină cu o expresie gânditoare pe față.

Dar frumusețea zilei era suficientă pentru a risipi neliniștea pentru cum va primi Charles veștile. Grijile ei pieriră sub sărutul soarelui. Se bronza și savura confortul șezlongului.

Kate n-avea idee cât de mult dormise sau ce o trezise. Poate clinchetul gheții în pahar, poate vreun nor care se interpusese între ea și lumina soarelui. Lângă ea era un bărbat înalt.

– Îmi pare rău, scumpo. Charles își scoase cravata și se descheie la cămașă. Am adus umbrela ca să nu faci insolație. N-am vrut să te trezesc. Erai așa de liniștită.

Kate își luă ochelarii de soare de pe masă.

– Nu voiam să adorm, spuse ea ridicându-se în picioare. Credeam că vei lipsi mai multe ore.

– Cred că am avut aceeași idee, Kate. M-am gândit că e plăcut să înoți în picină. Își scoase cămașa din pantaloni. Nu mi-am imaginat că voi avea norocul să-mi ții companie. Stai jos, Kate. Am convins-o pe Madeau să ne aducă o carafă cu suc de portocale. Hai să-ți torn un pahar.

– Nu, am stat prea mult la soare. Am promis că o voi ajuta în casă. De asemenea... nu vreau să mi se cojească pielea.

– Mmm. El o atinse cu degetul. Nu cred că ești în pericol. Stai jos, Kate. Ea se așează. Bea asta. Sucul era rece, cu gheață, și ei îi era sete. Charles își trase un scaun lângă al ei, așa că aproape o atingea.

– Ți-ai terminat treaba?

– Da, am terminat-o mai repede decât mă așteptam. Și m-am întors repede la tine. Îmi plac mai mult hainele astea decât ce porți de obicei. Și părul tău. Privi părul șaten și mătăsos.

Kate îi ignoră comentariile, deși roșise și el observase.

– Ți-a spus Madeau ceva?

– Madeau? Dădu din cap că nu. Despre ce?

Kate îi privi fața, încercând să ignore pieptul lui păros și extrem de atrăgător.

– Nu ți-a spus despre copil?

– Copil? repetă el înfuriat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus?

– Să-ți spun? Ea se albi. Era indignată. De ce dracu' să-ți spun că Madeau e gravidă?

– Madeau? El se relaxă și zâmbi. O clipă am crezut...

– Știu cum merge mintea ta. Kate puse paharul gol pe masă și se ridică în picioare. Acum mă duc înăuntru să scriu niște scrisori și...

– Nu, Kate, așteaptă! Charles se ridică și o prinse de mână. Zâmbea și încerca să vadă prin ochelarii ei de soare. M-ai speriat. Am tras o concluzie greșită.

– Madeau este îngrijorată. Crede că o vei da afară acum, că va avea un copil, și...

– Nu cred că Madeau a spus așa ceva. Părea mai degrabă amuzat decât supărat de cuvintele lui Madeau. Fii sigură că mă bucur pentru Madeau și Georges.

– Nu păreai încântat când ți-am spus.

– Credeam că tu...

– Știu ce credeai... Dar ce-ți păsa? Dacă era copilul meu, de ce ți-ar fi păsat?

– Nu știu, Kate. Știu că mi-ar fi păsat mult. Ignoră încercarea ei de a-și elibera mâna și-i distrase atenția luându-i ochelarii de la ochi. Știi, Kate, n-ar trebui să-ți ascunzi ochii.

Încercarea lui Kate de a înșfăca ochelarii eșuă și el râse, ținându-i departe.

– Te rog să mi-i dai, spuse ea mânioasă.

– De ce, Kate? întrebă el ironic. Ca să te ascunzi după ei? De ce îți este frică? De ce porți cele mai urâte haine pe care le găsești și îți strângi părul în coc ca o babă?

– Cum îndrăznești? izbucni ea, întărâtată de această comparație.

– De ce, Kate? Vocea lui era blândă. Când poți arăta ca atunci când dormeai pe șezlong. Atât de frumoasă! Îi atinse părul, apoi umărul și-i prinse bărbia, privind-o în ochi. De ce, Kate?

Neputând să-și ia ochii de la el, Kate încercă să-și adune gândurile, se forță să nu se lipească de pieptul lui lat, să-l mângâie și să ridice buzele spre el.

– De ce? repetă ea. Pentru că o consider o penitență.

– Penitență?

– Da, o penitență. La care voi renunța doar atunci când îl voi revedea pe Antoine.

– Înțeleg. În timp ce vorbea, gânditor, îi dădu drumul la mână. Și, în mod ciudat, Kate, care cu o clipă înainte voia să scape, acum nu mai voia. Înțeleg, repetă Charles. Dar trebuie să ai grijă, Kate. Dacă exagerezi și Antoine se întoarce pe neașteptate nu te va recunoaște ca fata frumoasă de care s-a îndrăgostit la Londra.

– Nu cred că e vreun pericol.

– Bineînțeles că nu e. Îi zâmbi din nou, apoi luă ochelarii și-i puse pe nas. Acum, hai să înotăm. Aștepți să mă schimb?

– Bine. Kate nu intenționa să fie atât de ascultătoare, dar când Charles se duse spre casă nu se putu hotărî să fugă în dormitorul ei și să se închidă acolo. De asemenea, apa limpede ar fi putut avea același efect ca un duș rece.

Charles era un înotător bun, așa cum își imaginase, având în vedere fizicul lui, dar Kate excela la înot. Știa că el încetinea ca s-o aștepte când înotau de-a lungul piscinei, dar când el începu să arunce mingea care era în piscină, ea se relaxă, uită de tensiuni și înotă spre ea.

– Ești o fată pe cinste, spuse el zâmbind în timp ce Kate urca scara, dorind să iasă din piscină.

– Da? Ea zâmbi, îndepărtându-și de pe față șuvițele ude.

– Da. O luă după gât și o trase spre el. Kate. Vocea lui era gravă și adâncă, ochii negri și senzuali.

Kate tremură ușor, neputând să se îndepărteze de el, dar conștientă de pericol. O mână îi cuprinse talia, alunecând până acolo unde se termina costumul de baie. Era ciudat că tremura când febra emoției o cuprindea. Oftând, se lăsă îmbrățișată.

– Kate. Kate, scumpo.

Mâinile lui o strângeau, corpurile lor tânjeau să se contopească, buzele lor la fel. Genele i se lăsară peste ochii violeți, dar îi văzu gura cuprinzând-o pe a ei.

Apoi se auziră niște tocuri pe piatra curții. O auziră pe Madeau vorbind, apoi altă voce feminină mai subțire. Kate se simți îndepărtată brutal și Charles se aruncă în piscină. Kate rămase înmărmurită. Era ca și cum lumea i-ar fi fost oferită pe neașteptate pe o tavă. Și la fel de brusc i-a fost luată.

Capitolul 6

Kate ieși din piscină ametită. În capătul celălalt al piscinei, Madeau îi spunea ceva lui Charles. Aceasta era puțin îngrijorată, dar Charles privea o siluetă de lângă masă. Kate îl văzu zâmbind, apoi ieșind din piscină și mergând țanțoș spre femeia îmbrăcată impecabil care îl sărută pe buze.

Madeau dispăruse și Kate se auzi strigată. Ametită, îi văzu pe cei doi venind spre ea.

– Kate, zâmbi el ca și cum întreruperea acelui moment intim din piscină nu însemnase nimic pentru el, ți-o prezint pe Françoise.

Adunându-și curajul și străduindu-se să zâmbească. Kate se apropie. Încercă să nu tremure când Charles îi puse drăgăstos brațul pe după umeri. Femeia purta niște ochelari de soare imenși.

– Ea e Françoise, spuse Charles trăgând-o mai aproape. Ea și familia ei îmi sunt prieteni de când am sosit aici, fără un ban în buzunar. Ea e Kate. Ne-am căsătorit acum câteva zile.

Kate se întrebă dacă numai ea auzise respirația accelerată, văzuse buzele roșii ale femeii subțiindu-se și furia care o făcuse să le muște.

– V-ați căsătorit? Ce romantic! Vorbea bine englezește și avea un accent încântător care te făcea să uiți că avea vocea cam stridentă. Charles, îl bătu ea cu degetul în piept, cum de ești așa secretos? De ce ți-ai ascuns mireasa? Prietenii tăi doresc s-o vadă.

– N-am făcut asta. Dar cum ți-am mai spus, eu și Kate suntem căsătoriți de mai puțin de o săptămână. Atinse obrazul lui Kate cu obrazul lui pentru a-i da mai multe de înțeles lui Françoise.

– Ei bine, mă scuzați, murmură Kate îndepărtându-se de el, mă duc să mă îmbrac.

– Desigur, spuse Françoise. Te voi întreba mai multe când te întorci.

– Voi încerca s-o conving pe Françoise să rămână la prânz, dragă...

– Drăguță, comentă Françoise, dar se asigură că privirea ei veninoasă nu lăsa nici un dubiu asupra adevăratelor ei sentimente.

Kate agită sticluța cu ulei de bronzat în fața oglinzii de la baie. Nu-și putea explica antipatia pentru vizitatoare. N-avea nimic de-a face cu desenele în creion din dormitorul lui Charles. Acum Françoise avea părul coafat altfel, ceea ce o făcea să arate mai în vârstă. Și cum avea cel puțin treizeci de ani, nu acesta era efectul pe care și-l dorea.

Oricum, zâmbi Kate acru în timp ce-și dădea cu ulei pe păr, când mă va vedea la prânz se va calma. Își căută cea mai veche pereche de blugi și o bluză urâtă.

Felul cum se încruntă Charles și zâmbetul lui Françoise o asigurară că făcuse o alegere bună. Luă un pahar de pe tavă.

– Vă rog, vorbiți în franceză, spuse Kate ținând în mână cartea mică pe care o adusese de sus. Voi încerca să urmăresc conversația. Și dacă e vreun cuvânt pe care nu-l înțeleg, apteptați până îl caut în dicționar.

– Mi-e teamă, *chérie,* că ne condamni să tăcem la masă. Cartea aceea nu-ți va folosi la nimic. Până nu vei lua câteva lecții, cred că e mai bine să vorbim în engleză. Sunt sigur că Françoise nu se va supăra.

– Dar insist. Kate se sprijini de spătarul canapelei, întinzându-și un picior pe pernă. Dați-i drumul. Luă o înghițitură de sherry. Privirea disprețuitoare a lui Françoise o mulțumi, dar frica o împiedică să privească reacția soțului ei.

Madeau anunță masa dezamăgită, privind cu dezaprobare bluza lui Kate în timp ce așeza feliile înghețate de pepene galben pe masa rotundă. Kate o văzu zâmbindu-i lui Françoise, un zâmbet ce-i amintea de rugămintea tăcută a mamei ei pentru indulgență când se purta urât. Roși.

Françoise avea de ce să fie mulțumită de înfățișarea sa. Costumul roz de in care îi venea bine trebuie să fi costat mult. Kate, cu experiența ei în modă, știa cât de mult investeau unele femei în haine și prima ei privire îi confirmă că Françoise era printre ele. Geanta și sandalele de piele, ochelarii de soare, parfumul, chiar și mica batistă brodată pe care o duse la nas, toate miroseau a bani.

N-o făceau frumoasă. Ochii ei erau prea deschiși la culoare, un verde deschis care ar fi fost remarcabil dacă ar fi fost brunetă, dar cu părul ei blond deschis îi dădeau o mină comună. Cu toate astea, Charles nu era de acord cu părerea ei. Făcuse schițe și le atârnase în dormitor. Kate își dădu seama că Françoise aștepta răspunsul la întrebarea pe care o pusese.

– Îmi pare rău, Françoise, n-am auzit...

– Întrebam dacă îți place ideea de a fi măritată cu un fotograf faimos. Ți-e frică de lumea modei?

– Nu, spuse Kate triumfătoare. Nu cred. Sunt obișnuită cu ea.

– Obișnuită? Françoise rămase cu gura căscată.

– Da. Kate îl privi pe Charles, intrigată că începea să zâmbească. Lucrez în lumea modei.

– Tu... Françoise îi privi hainele urâte. Lucrezi în lumea modei? Tonul ei implica faptul că erau multe feluri de a lucra în lumea modei, dar înainte să mai apuce să întrebe ceva, Kate îi oferi castronul cu salată.

– Nu, mulțumesc. Era uimită când se întoarse spre Charles. Acum, că nu mai e un secret, Charles, când îți inviți toți prietenii s-o cunoască pe soția ta? Sunt sigură că toți doresc s-o vadă.

– M-am gândit și eu la asta, Françoise, și m-am hotărât că nu e cinstit s-o țin doar pentru mine. Sâmbătă seara ne vom întâlni și sperăm să te vedem atunci. Nu-i așa, dragă? întrebă el, privind-o pe Kate sfidător și amuzat.

– Bineînțeles, dragă. Adresarea ei sarcastică spori amuzamentul lui Charles și vizitatoarea o privi cu gelozie.

– Am o idee. Charles le privi pe rând. Asta dacă o pot convinge pe Françoise.

– N-ar trebui să fie greu, îl întrerupse Kate dulce. Pari ușor de convins, Françoise.

– Mă gândeam la lecții de franceză, Kate, și poate Françoise te va pregăti. Ar mai fi și avantajul că v-ați cunoaște mai bine.

Urmă un moment de tăcere. Kate își bătea capul să găsească o scuză și era sigură că și Françoise făcea același lucru. În cele din urmă, aceasta reuși prima să găsească vorbele potrivite.

– Ar fi minunat, Charles. Dar din păcate voi fi plecată în următoarele săptămâni și cred că și voi, de asemenea. Îi zâmbi strâmb lui Kate. Cum te împaci cu plecarea la New York?

– New York? se miră ea privindu-l pe Charles.

– Kate nu știe încă despre New York, o întrerupse el. Am păstrat plecarea ca surpriză. Dar dacă tot ai spus, Françoise, în zece zile zburăm în Statele Unite, scumpo. Se întoarse spre Françoise. Mama lui Kate locuiește la New York și sperăm că ne vom întâlni. Dar vrem să plecăm în luna de miere cât mai curând posibil. Poate vom merge într-un loc mai frumos când vom termina. Unde ți-ar plăcea să mergi, scumpo? Își puse un cot pe masă și își sprijini bărbia în palmă. Mexic, Bali? Undeva unde putem să stăm pe plajă toată ziua și să dansăm toată...

– Dar Auriol? O vei vedea? întrebă Françoise.

– Cred că e inevitabil. Abia aștept s-o văd. La urma urmei, e una din cele mai bune prietene ale mele.

Terminară prânzul și Kate stătea cu brațul lui Charles după umeri, privind-o pe Françoise urcându-se în mica mașină sport roșie și pornind motorul.

– Ne vedem sâmbătă, anunță ea pornind apoi în trombă.

Deodată, Kate îndepărtă brațul soțului ei și se îndreptă spre scări, când el o strigă făcând-o să se oprească la baza lor.

– Da? Privindu-l sfidător peste umăr, era conștientă de contrastul dintre îmbrăcămintea lor, el în pantaloni bej și cămașă neagră, iar ea... Nu voia să se gândească la felul în care arăta. Dar nu-i era permis să uite.

– Îți cer să nu mai porți urâțeniile astea. Sunt...

– Ce faci? Incredulitatea amuzată era singura apărare la care Kate se putea gândi și care o făcea să nu se mai simtă atât de vinovată.

– Kate. Charles puse mâna peste a ei, pe balustradă. Dacă vrei să mă exprim mai ferm, atunci îți interzic să le mai porți.

– Nu-mi interzici nimic! N-ai nici un drept. Și nici nu-mi place.

– Atunci poartă urâțeniile alea! Charles își luă mâna de pe a ei și-și puse mâinile în șold, privind-o supărat.

Kate îl privi lung și rece, apoi continuă să urce scările. Charles o urmă. Kate simțea că se apropia și se grăbi.

Jos, Madeau, care venea de la bucătărie îi văzu și zâmbi. Kate simți că inima îi bate mai tare și o luă la fugă spre camera ei.

Înăuntru, se sprijini ușurată de ușă, dar văzu clanța mișcându-se și el o împinse. Deși se împotrivea, ușa se deschidea puțin câte puțin.

La naiba, se gândi ea. De ce nu avea o cheie la dormitor? Apoi îi veni inspirația. Ușa de la baie se putea încuia și se repezi acolo, trăgând zăvorul.

– Kate! Charles bătea la ușă. Nu te purta ca un copil. Hai să vorbim omenește.

– Vorbim jos.

– Vreau să vorbim acum.

– Nu în dormitorul meu.

Kate ascultă cu obrazul lipit de ușă și-l auzi oftând, apoi retrăgându-se. Dar în loc să plece, el rămase privind ușa încuiată.

Kate izbucni în râs și își șterse cu un prosop lacrima care-i curgea pe obraz. Apoi își lipi iar obrazul de ușă. Auzi ușile dulapurilor deschizându-se și zgomotul umerașelor.

– Charles! exclamă ea, bătând cu pumnul în ușă.

– Da, dragă.

– Ce faci în dulapul meu?

– Ce ai spus, Kate? Charles veni la ușă și apăsă pe clanță.

– Nu face asta! strigă ea dând cu pumnul în ușă. Nu ți s-a spus că nu e frumos să intri în baie după o doamnă?

– Nu ești o doamnă, Kate. Ești soția mea.

– Ei bine, soția ta sigur nu poate fi o doamnă.

Kate așteptă un răspuns, dar fu dezamăgită să nu audă nici unul. Bătu din nou în ușă.

– Charles! strigă ea bătând din nou.

Privindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei, se spălă pe mâini și apoi se șterse cu prosopul. Acum îi părea rău că apăruse așa în fața lui Françoise. Măcar dacă Charles ar fi rugat-o frumos. Trase zăvorul și se uită din ușă, apoi intră în dormitor.

– Kate. Charles nu era nici amuzat, nici mânios. O privi și-i tăie retragerea spre baie. Mă bucur că te-ai hotărât să ieși.

– Credeam că ai plecat, spuse ea rece. Nu m-am răzgândit. Nu primesc bărbați în dormitorul meu și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai pleca.

– Ai dreptate, dragă Kate. Dar cred că în cazul ăsta putem face o excepție. Cum ți-am mai spus, nu sunt un pericol pentru tine.

– Poate m-ai mințit.

– Eu cred că amândoi încercăm să ne păcălim.

Kate înghiți în sec, privindu-l, hotărâtă ca el să nu vadă efectul pe care-l avea asupra ei.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Dar aș vrea să știu ce căutai în dulapul meu. Într-o grămadă într-un colț

erau blugii și bluzele pe care le purtase în ultimele zile ca să-și îndeplinească planul. Cum îndrăznești! Ochii ei aruncau flăcări. Cum îndrăznești să-mi umbli prin lucruri! Te disprețuiesc!

– Ai un dulap plin cu rochii frumoase și nu mai tolerez să umbli îmbrăcată ca un beatnic murdar.

– Mă îmbrac cum îmi place!

– Nu în casa mea. Vocea lui era dură. Aici dorințele mele sunt pe primul loc. Te-ai făcut înțeleasă. Înțeleg că vrei să fii urâtă până vine Antoine să te ia. Deși ceea ce ai purtat zilele astea se va potrivi mai bine când te vei întoarce la castel.

– Cum poți să spui asta? Vocea ei tremura și era gata să izbucnească în plâns. Vorbești ca și cum Antoine...

– Ce știi tu despre Antoine? Credeți că vă cunoașteți? Îți spun, Kate, te vei sătura de Antoine în șase luni.

– Credeam că-l iubești, protestă ea. Ca pe un frate, așa spuneai.

– Îl iubesc ca pe un frate. Asta nu înseamnă că nu-i văd defectele.

– Presupun că tu n-ai nici unul!

– Chiar și eu am câteva. Dar altele decât Antoine. Zâmbetul îi pieri și era trist. El nu te va face fericită, Kate.

– Pe când tu, da, presupun. Kate regreta ce spusese.

Se priviră și Charles îi răspunse supărat:

– De ce ai spus asta, Kate? O prinse de mâini. Mai ales că ți-am spus de atâtea ori că ești în siguranță.

Kate se feri, frecându-și încheieturile mâinilor și mușcându-și buza. Apoi, când simți mâinile lui pe umeri, tremură, rezistând impulsului de a-l îmbrățișa.

Dar degetele lui erau aspre, strângând-o de umeri și vocea lui era la fel.

– Dă-mi hainele de pe tine, Kate. Le voi adăuga grămezii și Georges le va da foc.

– Te crezi șeful meu... Kate se eliberă și-l privi cu ură.

– Oare, Kate? întrebă el aproape blând și suspiciunea că râdea de ea o înfurie și mai tare.

– ... și n-ai cum...

– Ba da, Kate. Și o voi face, dacă refuzi să fii rezonabilă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, dragă, că sunt capabil să ți le scot eu dacă nu mă asculți.

– Nu vei îndrăzni! Vorbele ei erau mai curajoase decât emoțiile pe care le simțea. Mai ales că el o privea zâmbind batjocoritor.

– Ba da. Kate. Deși vorbea blând, ea știa că nu glumește.

– O voi striga pe Madeau, spuse ea ținându-și cu degetele gulerul bluzei.

El ridică din umeri.

– Nu te va auzi. Și dacă te-ar auzi, ar zâmbi și ar crede că ne distrăm în cel mai natural mod posibil.

– De ce te gândești mereu la același lucru? Oricum, Madeau știe că nu dormim în același dormitor și...

– Am avut grijă să nu-și dea seama. Pune-o pe seama orgoliului meu masculin, dacă vrei. Nici unui bărbat nu i-ar plăcea ca servitorii lui să creadă că proaspăta sa soție e mulțumită să-și petreacă nopțile singură. Te asigur că dormitorul meu e neatins la ora șapte și jumătate dimineața când Madeau vine să inspecteze camerele.

Kate îl privi, fără să vrea să admită că înainte să plece din dormitor, în fiecare dimineață, turtea perna de lângă a ei și șifona așternuturile ca și cum ar mai fi dormit cineva acolo. N-ar fi vrut ca el să știe că dorea ca Madeau să creadă că mirelui îi plăcea mireasa.

Charles o privi, observându-i emoțiile. Apoi o prinse iar de umeri.

– Kate, Kate, spuse el scuturând-o ușor. De ce ți-e atât de frică? Ți-am spus... Oftă brusc și-i dădu drumul.

Suntem chit, Kate? Oricât mi-ar plăcea micile noastre certuri, trebuie să ne abținem. Vreau doar să mă asculți în această privință. Vrei, Kate?

– Bine, încuviință ea cu toate că nu voia să-i cedeze atât de ușor.

– Foarte bine! O sărută pe obraz și o atinse pe gât. Nu știu dacă trebuie să fiu mulțumit sau să-mi pară rău. Apoi, cu un zâmbet sardonic, plecă și închise ușa.

Ea rămase privind în gol, cu sufletul îndurerat. Doamne, ce i se întâmpla? Duse la ochi mâinile tremurânde, apoi se trânti pe pat, cu fața în perne.

Îl iubesc pe Antoine! Cu disperare, încercă să-și amintească zilele idilice din Londra, când se îndrăgostiseră. Dar imaginea lui Antoine era neclară și-i fugea din memorie. Era înlocuită de o imagine familiară care o neliniștea. Îi era teamă că îi plăcea mai mult de Charles.

Capitolul 7

A doua zi, Kate și Charles merseră în oraș să cumpere cele necesare pentru petrecerea de a doua zi. Kate era mulțumită că fusese obligată să poarte o rochie frumoasă și ochii lui Charles o priviră cu aprobare în timp ce-i spuse bună dimineața.

Madeau fu mai puțin reticentă.

– Ce rochie frumoasă, madame.

Kate știa că e încurajată să renunțe la fostele ei obiceiuri proaste.

– Da, e o rochie frumoasă. Am cumpărat-o înainte să vin. Se întoarse și se învârti, apoi o aranjă cu mâna. Se văzu în oglindă și-și dori să-și fi spălat părul, dar perversitatea o oprise. Nu voia să capituleze total și să-i lase lui Charles impresia că era gata să facă ce-i spunea el.

Cu o zi înainte, făcuse un compromis. Își dăduse cuvântul că va abandona blugii și bluzele, dar asta nu însemna că nu va purta costume cu pantaloni. Așa că își pusese o pereche de pantaloni bufanți din lame alb, care se asortau perfect cu sandalele roz cu toc, curelușele lor atrăgând atenția asupra gleznelor fine. În sus avea un bluzon larg, decolteul despicat asigurând pe cine era interesat că nu purta nimic pe dedesubt.

Spre dezamăgirea ei, Charles nu comentă nimic, deși nu-și luase ochii de la ea când luară prânzul la masa rotundă. Deși observase că-și umpluse paharul cu vin mai des ca de obicei și asta îl făcea tăcut. Fusese o ușurare când, după cină, el se scuzase că trebuie să-i sune pe cei pe care îi invita la petrecere.

În dimineața asta, Charles părea mai relaxat. Și ea la fel. Îi zâmbi lui Madeau în timp ce lua lista scrisă de mână de pe masă.

– Asta e tot, Madeau? întrebă ea privind lista.

– Cred că da.

– Atunci, mai bine plec înainte ca stăpânul meu să devină nerăbdător.

– Sunt bucuros să văd că-ți lași prioritățile la urmă. Vocea din ușă o făcu pe Kate să se întoarcă surprinsă, dar râse, deși el o făcu să roșească. Ești gata?

– Aproape. Îl urmă în salon, apoi fugi la etaj urcând câte două trepte o dată.

– Grăbește-te! strigă el când Kate intra în dormitor.

Își legă o eșarfă albastru cu alb pe cap, înnodând-o la ceafă. Apoi se rujă, își luă poșeta de lângă pat și, cântând, alergă în hol. Trecuse mult timp de când nu mai cântase și acum era fericită.

Ajunse la mașină, lângă Charles. El o privea, făcând-o să realizeze că arată bine. Se priviră prin ochelarii de soare. Porumbeii gângureau.

Apoi el zâmbi.

– Ești gata? Vocea lui era ca o mângâiere.

– Sunt gata. În timp ce se urca în mașină, se simți ridicol de fericită.

Petrecură două ore căutând ingredientele comandate de Madeau, Kate încruntându-se la listă și tăind cu satisfacție articolele pe care le cumpărau. Kate exclama tot timpul în fața farmecului micului oraș despre care Charles îi spusese numai lucruri noi.

– Sarlat-Le-Canèda. Pronunța numele în timp ce stăteau sub o umbrelă mare la cafeneaua de pe trotuar unde beau o *café glacée.* E un nume neobișnuit. Orașul e frumos. Arătă spre casele medievale de pe partea opusă a străzii, cu etajele de sus ieșite în afară și ferestre mici. Unele dintre casele acestea vechi... parcă sunt de pe altă lume!

– Da. Charles trase din trabucul lung și negru, apoi suflă fumul departe de ea. E încântător. Vorbea în franceză și vocea părea diferită decât atunci când vorbea engleza perfectă. Gura lui zâmbea și ea nu-și putea lua ochii de la ea.

– Cred că ești fericit aici, Charles. Acum, că te-ai stabilit aici... E mult mai frumos decât... Ezită, întrebându-se dacă nu-l va durea ce va spune.

– Vrei să spui că-l preferi Auvergneului.

– Bineînțeles. Îmi place aici. Se rezemă de scaun, cu mâinile împreunate la ceafă. Și casa ta e mult mai confortabilă decât castelul. Când mă gândesc cum e să trăiești aici... Se ridică și-l privi. Cum nu venea nici un răspuns, îl întrebă: îți place aici, nu-i așa, Charles?

– Bineînțeles că-mi place. Cum ți-am spus, l-am văzut dezvoltându-se, dintr-un grup de clădiri dărăpănate într-o casă confortabilă. Acasă, Kate, e nevoie de mai mult decât mobilă frumoasă. De asemenea, plec adesea de aici. Se pare că petrec mai mult timp în avioane decât la *La Pigeonnière,* încheie el chemând chelnerul.

Situația era intimă. Era o amintire care va dura mult și se cerea savurată. Așadar, când treceau prin piața plină cu produse agricole, ea nu-și ascunse plăcerea

pe care o trăia. Și Charles era dornic să-i țină isonul. Era aproape prima dată când se purtau normal unul cu celălalt. Dacă măcar...

– Să ducem lucrurile astea la mașină. Charles, cu o grămadă mare de pachete care amenințau să-i cadă din brațe, o ruga ca și cum ea era stăpâna sorții lui. Încep să mă simt ca un soț moale, a cărui soție dominantă a cumpărat tot magazinul.

Kate râse, dându-și capul pe spate.

– Nu te văd în rolul ăsta, Charles.

– Nu? întrebă el ridicând o sprânceană. Nici măcar acum?

– Nici măcar acum, îl asigură ea. De fapt, am senzația că te distrezi.

– Chiar așa? zâmbi el, refuzând să confirme sau să nege. Oricum, hai la mașină și după ce voi verifica lista mergem să luăm prânzul.

– Nu ne așteaptă Madeau?

– Nu. I-am spus că ne întoarcem târziu. Putem merge acasă de-a lungul râului. Vreau să vezi puțin din peisaj cât ești aici.

Amintindu-și că era doar în trecere, Kate reuși totuși să-și păstreze buna dispoziție. Găsiră un mic restaurant lângă piața principală, ascuns într-o curte din cele pe care le remarcase, unde mesele se întindeau de la clădire la o mică grădină.

– Unde vrei să stai? Se aflau în interiorul întunecos, în timp ce patronul, care se bucura că-l vede pe Charles, stătea lângă ei. Kate privi prin încăpere, observând că singura masă liberă era îngrămădită între perete și ușa bucătăriei, apoi privi mesele din grădină.

– Oh, Charles, spuse ea luându-l de mână, te superi dacă stăm afară? Pare atât de frumos sub copac.

Și așa era. Ascultau sunetul vântului printre frunze și insectele bâzâind în jurul florilor. Doar trei mese erau ocupate și era plăcut să te gândești că erau într-un loc intim, chiar dacă nu prea aveau secrete să-și spună.

– Mulțumesc că m-ai adus aici, rupse Kate tăcerea.

– E plăcerea mea. Tonul lui leneș, ușor provocator, îi dădea curaj să continue jocul.

– Vii des aici? Kate își sprijini coatele pe masă, ținându-și bărbia în palmă.

– Nu prea des. Charles îi imită poziția, stând aproape de ea. Doar când am șansa să vin cu un fotomodel frumos să iau masa.

– Sunt sigură, îi zâmbi ea, că ai ocazia asta foarte des. Ce e cu frumoasa Auriol?

– Ce e cu ea? o tachină el. Mă întrebi dacă descrierea ta i se potrivește? I se potrivește, dragă. E frumoasă.

– O...!

– Știi, încep să cred, spuse el punându-i mâna pe braț, că poate ești puțin geloasă.

– Dar tu? Ochii ei se îngustară, căci îi plăcea jocul acesta. Și Françoise, e și ea geloasă?

– Nu știu. Dar n-ar trebui să fie. El râse. Și nici tu n-ar trebui să fii, scumpa mea.

Până să poată protesta că nu era geloasă, chelnerul veni cu meniuri lungi și discutară ce să mănânce.

– Să aleg pentru tine, Kate?

– Da. Fericită, renunță la meniu, gândindu-se că era tipul de bărbat care voia să decidă mereu în locul ei. Pe când Antoine... Un mic nor îi întunecă buna dispoziție. Avea senzația că el ceda mereu. În fața mamei lui, în fața soției.

– Chiar trebuie să începi să înveți franceza, Kate. Charles o privea. Antoine ar vrea s-o știi.

Parcă îi ghicise gândurile.

– Atunci, Antoine va afla că nu capătă mereu ceea ce-și dorește!

– Sărmanul Antoine. Charles părea că regretă sincer, dar înainte să poată Kate să-l întrebe mânioasă ce voia să spună, chelnerul se întoarse cu o sticlă pe care le-o arătă. Charles dădu din cap aprobator și când le umplu paharele, alt chelner împinse un cărucior la masa lor.

– Madame? Băiatul era tânăr, neexperimentat și ochii lui o admirau pe Kate. *Fruit de mer?*

– Da, *oui. Merci.* Zâmbetul ei îl făcu să scape lingura pe jos și el roși, o ridică și o puse pe raftul de jos.

Charles, care privise scena cu un zâmbet cinic, dădu din cap aprobator, apoi zâmbi când Kate luă cuțitul și furculița ca să mănânce fructele de mare.

– Poate că am greșit data trecută. Evident, e periculos să-ți scoți ochelarii de soare! Îți place?

– E absolut delicios. Dar spun asta mereu când mănânc în Franța. Aveți o reputație bună.

– Lucrurile nu mai sunt cum erau. Prea mulți turiști. Dar...

– Îmi imaginez că turiștii europeni spun același lucru la New York.

– Poate, zâmbi el. Oricum, aceste fructe de mare nu sunt un fel regional, dar următorul fel este. Iată că vine. Chelnerul ducea o tavă imensă de argint și-i servi cu rață, cartofi mici și mazăre.

Kate tăie din ea.

– E *confit de canard*, mă bucur că îți place. O găsești și în alte părți ale țării, dar cred că e mai bună în locul de origine. Acum, spune-mi, vorbeai de scris scrisori. Sper că ai ținut legătura cu mama ta.

Kate încercă să evite valul de vinovăție care era gata s-o cuprindă și-l privi aproape normal.

– Nu. Ți-am spus că nu sunt sigură când ea și Andrew se vor întoarce la New York, așa că n-am vrut ca scrisoarea să-i aștepte mai multe săptămâni.

– Kate, nu crezi că ar trebui să uiți cât de supărată ai fost când mama ta s-a măritat și...

– N-am spus că am fost supărată. Nu știu de unde ai tras concluzia asta, eu...

– Bineînțeles că ai fost supărată. Nu te acuz. Vreau să spun doar că datorită faptului că ai fost rănită n-ar trebui...

– Charles, tu ești ultima persoană care să-mi dea sfatul ăsta. Kate își șterse buzele cu șervețelul roz de in, mirându-se că i se tăiase apetitul. Ai așteptat mult timp să te răzbuni pe mătușa ta, așa că ar trebui să înțelegi. De asemenea, presupunerea ta e greșită. Nu vreau să mă răzbun pe mama mea și pe Andrew. Știa că nu era chiar așa și roși puțin. Cred că problema mea e că atunci când eram tânără m-am îndrăgostit de tânărul Lochinvar. Știi poezia...

– Vrei să spui, cel care venea din vest?

– Ce? Fața ei se albi și-l privi uimită.

– Tânărul Lochinvar, dragă. Vocea lui era tandră, mâna lui o mângâia pe a ei. Cel de care te-ai îndrăgostit.

– A, da. Kate privi degetele care îi mângâiau încheietura mâinii. Inima îi era gata să pocnească de emoție. Voia să plângă și zări o lacrimă pe mâna lui. Cum ți-am spus, m-am îndrăgostit de tânărul Lochinvar când aveam vreo opt ani și de atunci am noțiunea asta romantică despre fuga îndrăgostiților. Îl privi cu ochii în lacrimi. Te rog, nu-mi alunga visurile copilăriei, Charles.

– N-aș face asta. Te-ai săturat?

– Da. Mi-a plăcut. Privi mâncarea consumată pe jumătate și apoi farfuria lui. Păcat că nu ne era foame.

Refuză altceva și după ce serviră cafeaua, merseră înapoi la mașină. Nu vorbiră în timp ce Charles se strecura pe străzile înguste ale orașului, plin cu turiști și cumpărători, în ciuda căldurii după amiezii, apoi pe drumul spre Les Eyzies.

Mergeau liniștiți pe drum, ușurați că au scăpat de trafic, fiecare gândindu-se la ale lui. Ferestrele mașinii erau deschise și Kate își scoase eșarfa, lăsând vântul să-i sufle prin păr, gândindu-se să-și spele părul de ulei pentru ultima dată. Kate închise ochii, ascultând muzica de la radio.

Îi deschise când simți că mașina o luase pe un drum desfundat. Îl privi întrebătoare pe Charles, care îi zâmbi.

– Credeam că dormi. Apoi arătă cu degetul spre locul unde drumul ajungea printr-o pajiște. Aproape am ajuns la râu. Mă întrebam dacă vrei să stai pe pajiște. E la umbră. Putem privi bărcile care trec.

– Sună bine. Kate căscă. Nu-mi trece prin cap nimic mai plăcut într-o după-amiază așa de caldă ca un somn pe malul râului.

– N-am spus că trebuie să dormi. Opri și se întoarse spre ea zâmbind. Mă aștept să ne distrăm.

Kate încercă să zâmbească. Privi pledul de pe bancheta din spate.

– Vrei să luăm pledul?

– Bineînțeles. Charles ieși din mașină și o privi cum își netezea părul și își punea eșarfa, apoi cum își luă poșeta. Dă-mi-l mie. Îi luă pledul din brațe.

Kate îl urmă, nevăzând verdele vegetației, conștientă doar de silueta înaltă, de umerii largi sub jacheta de in, văzându-l cum întinde pătura. El o privi pe jumătate zâmbind, ca și cum i-ar fi înțeles temerile și îndoielile.

Charles își scoase jacheta și o aruncă pe iarbă, urmată de cravata de mătase.

– Sper că nu te deranjează.

Cu un efort, ea își luă ochii de la mâna lui cu care se descheia la cămașă, își trânti poșeta jos și se așeză lângă el.

Charles se sprijini pe un cot, cu capul lângă al ei. Întrebându-se dacă va putea să-și ascundă sentimentele devastatoare, Kate arătă malul celălalt al râului.

– Ce clădire e aceea?

– Nu sunt sigur, dar cred că e un staul.

Kate îl privi, dar el se întinsese pe pătură cu ochii închiși, cu un fir de iarbă între buze. Stăpânindu-și lacrimile, ea privi iar câmpul de pe malul celălalt, observând clădirea. În mijlocul pajiștii pe care păștea vacile era o clădire mică din piatră care nu putea fi decât un staul. Ce proastă era! Îl privi pe Charles. Pieptul lat se ridica și cobora regulat, ca și cum ar fi dormit. Ar fi vrut să-și vâre mâna sub cămașa lui, să-i mângâie pielea, dar știa că asta i-ar fi fatal. El s-ar fi trezit și ar fi prins-o de mână. Și-ar fi imaginat că îl încuraja să... Să ce? se întrebă ea și roși.

Oftă și se întinse, privind micile ferestre de cer albastru prin frunzișul copacilor. Se îndepărtă de el și de influența lui.

Mai târziu se ridică, pășind cu grijă pe iarbă ca să nu-l trezească, apoi o luă spre râu. Oftă, luă un fir de iarbă în dinți, ca Charles, și se plimbă pe mal.

Între drum și râu erau câmpuri, separate de garduri sau șanțuri și tufișuri, toate pline cu grâu copt. Kate

abia le observă. Era prea obsedată de propriile gânduri, de adevărurile pe care Charles i le spusese la prânz.

Ce nebunie o împinsese în situația asta? Tremură, gândindu-se la capcana în care căzuse. Madame Savoney-Morlet era genul de persoană puțin nebună care ar fi făcut orice ca să-și atingă scopurile. Și dacă Charles nu s-ar fi oferit să se însoare cu ea, cine știe ce plan ar fi clocit ca să se asigure că Antoine și Kate nu se căsătoreau! Doamne! Kate își duse mâna la cap, apoi își dădu seama că malul se îngustase și se întoarse.

Soarele ardea încă și câmpul din stânga ei strălucea auriu. Era ca o pictură impresionistă. Se opri, sprijinindu-se de un copac, recunoscătoare pentru umbră și pentru evadarea din tumultul temerilor ei.

Câmpul era presărat cu maci roșii. Luă un mac și se trezi strângându-l în palmă.

Privi floarea, mirându-se de negrul din centru. Îi părea rău c-o omorâse. Apoi auzi un clic și-l văzu pe Charles venind spre ea și armând aparatul de fotografiat.

– Fata cu maci, îi explică el. Mă întrebam unde ai plecat.

Kate se întoarse cu spatele și privi în depărtare.

– Nu-i așa că e frumos aici? Îmi amintește de un tablou, cred că de Monet, cu o fată mergând pe câmp. Erau și maci... Kate se sprijini de trunchiul unui copac, și-l privi.

– Îți plac gălbenelele? întrebă el.

El se sprijinea cu o mână de copac, deasupra umărului ei și-i zâmbea. În mâna dreaptă ținea o gălbenea și o atingea cu ea pe bărbie.

– Îți plac gălbenelele, Kate? repetă Charles.

Kate dădu din cap că nu, ca și cum s-ar fi protejat de propriile dorințe. Îi privi pieptul păros și se abținu să nu se lipească de el.

Dar brațul lui o prinse de mijloc și o trase spre el. Speriată, îl privi și când îi văzu expresia feței își ținu respirația.

– Kate. Era o șoaptă aspră și mâna lui alunecă în jos, lipind-o de el cu o posesivitate care o încântă și o sperie în același timp. Kate, spuse el disperat și o sărută.

O clipă, ea se abandonă dulcеții uimitoare, gurii lui care o explora pe a ei. O mână îi imobiliza ceafa.

Kate, cu o pornire instinctivă, își vârî mâinile sub cămașa lui, mângâindu-i pieptul. Geamătul lui îi făcu pulsul s-o ia la goană și-și dădu capul pe spate în timp ce el o sărută pe gât și în decolteu.

Ea nu se opuse când el îi desfăcu fermoarul de la spatele rochiei, apoi gura lui căută sânii tari. O sărută din nou pe buze, cerându-i supunere, inimile lor bătând una lângă alta.

Acum știa că nu trăise niciodată așa ceva cu Antoine. Îl prinse după gât și el o strânse mai tare. Bietul Antoine!

Nu-și dădu seama că numele lui îi scăpase de pe buze până când fu respinsă și ochii lui Charles o priviră cu furie.

– Antoine! L-ai strigat când te sărutam?

– Nu... eu... Fără brațele lui în jurul ei, se prinse de copac să nu cadă. Charles... Vocea ei era un suspin și întinse mâinile spre el.

Ochii lui erau plini de furie, gura care o chinuise atât de dulce era o linie subțire.

– La dracu'! Refuz să fiu un înlocuitor. Nici măcar pentru Antoine. Ochii lui o cântăriră. Îți sugerez să ne întâlnim la mașină în câteva minute. Vom încerca să uităm că acest capitol sordid a avut loc. În clipa următoare, el se îndepărta, aparatul de fotografiat părăsit pe un buștean, disprețuit și uitat ca și ea.

Capitolul 8

Drumul spre casă se desfășură în tăcere, Kate privind pe fereastră, evitând să se uite la bărbatul de alături. El conducea cu furie, mașina scrâșnind la curbe și aruncând pietricele.

În cele din urmă intrară în curte la *La Pigeonnière* și, în timp ce Charles oprea motorul, Kate riscă să-l privească. Profilul lui părea de marmură și furia nu-i trecuse. În cele din urmă îi vorbi rece, fără s-o privească.

– Voi duce mâncarea în bucătărie. Madeau va așeza totul în cămară. Trebuie să fii obosită, așa că probabil te vei duce în dormitorul tău.

Mânia o cuprinse pe Kate pentru felul insultător în care îi vorbea și pentru presupunerea că ea s-ar ascunde în camera ei. Deși era adevărat că voia să-și

îngroape capul în pernă și să plângă, n-ar fi recunoscut. Coborî din mașină și trânti portiera cu furie.

Ignorând indicațiile lui, Kate luă un coș cu mâncare, intră în bucătărie și-l puse pe masă, apoi se întoarse în salon. Ajunsese la scară când Charles deschise ușa cu umărul, având brațele încărcate cu pachete, dar se opri când o văzu.

– Cred că voi ieși în seara asta. Sper că nu te superi că o să mănânci singură. Madeau îți va pregăti ceva.

– Mulțumesc. Vocea ei era la fel de rece. Îmi pot pregăti masa și singură. Pot să te întreb unde pleci?

– Ce vrei să spui? Ochii lui Charles se îngustară periculos.

– Credeam că te vei duce s-o vezi pe Françoise. Știu că va fi... înțelegătoare când îi vei explica felul în care stau lucrurile acasă. Sunt sigură că nu va avea scrupule să fie o înlocuitoare. Controlându-se, Kate reuși să zâmbească. De fapt, cred că te va primi cu brațele deschise. Apoi, adunându-și fărâmele de demnitate care-i mai rămăseseră, urcă încet spre camera ei.

Abia acolo își pierdu controlul și se trânti pe pat plângând până la epuizare. De câteva ori crezu că aude un zgomot pe coridor și-și ținu răsuflarea, așteptând ca Charles să vină s-o împace. Dar nu auzea decât bătăile propriei inimi.

Abia mai târziu își pierdu speranța, se ridică din pat și se privi în oglindă. Se gândi la fata care plecase și la cea care se întorsese. Erau oare aceeași persoană, prima atât de proaspătă, plină de viață și aceasta cu ochii roșii și fața tristă. Prima purta aura dragostei, a doua era respinsă brutal.

Admisese. Era dragoste. Acest extaz și această disperare care o ardeau, această dorință furtunoasă nu puteau fi altceva decât dragoste. Și era pentru Charles, nu pentru Antoine.

Îi șoptise numele și fusese salvată. Mâna ei mângâie sânul unde el începuse s-o sărute. Salvată? Se privi, încercând să-și ignore trupul nesatisfăcut, apoi țipă disperată și plecă de la oglindă. Știa că va regreta până la sfârșitul vieții accidentul care îl îndepărtase pe Charles. Va regreta mereu, știind că nu va mai avea această ocazie.

Kate se duse la baie și începu să-și scoată hainele. O clipă mai târziu era sub duș, dorindu-și să găsească o rețetă pentru îndepărtarea durerii din suflet, așa cum apa caldă îi îndepărta durerea din corp. Jumătate de oră mai târziu, era goală între cearșafuri. Era imposibil să spere că va adormi, dar câteva clipe mai târziu respirația îi deveni mai adâncă și se cufundă în lumea uitării.

Se trezi seara și rămase întinsă mult timp, privind umbrele din cameră lungindu-se și ultimele raze de

lumină stingându-se înainte de a ieși cu regret din coconul ei. Se îmbrăcă repede, fără să observe ce punea pe ea și alergă la parter, cu inima bătându-i puternic.

O ușă se deschise și fu dezamăgită când auzi vocea lui Madeau.

– Madame? Vă simțiți bine?

– Sigur, Madeau. Kate se întinse. Am dormit bine.

– Ah, Monsieur Charles spunea că dormeați așa de liniștită, că nu v-a putut deranja.

– A spus Charles asta...? Kate își ascunse fața, aranjând niște flori. Când a fost asta, Madeau?

– Acum o oră și ceva. Voiam să știu ce mâncați. Mi-a spus că el pleacă, așa că i-am cerut să meargă sus să vadă ce...

– Dar nu ți-a spus că-mi voi pregăti singură ceva? Așa i-am spus mai devreme.

– Mi-a spus, madame.

– Atunci, îți sugerez să te duci în apartamentul tău, Madeau. Îi zâmbi. Am luat un prânz bun și-mi voi face o omletă. Poate voi mânca lângă piscină. Poți să te odihnești.

– Sunteți sigură, madame?

– Da. O luă pe Madeau după umeri. La urma urmei, n-ar trebui să te obosești. Vreau să fii mai relaxată. Se simțea vinovată pentru că nu avea ea puterea de decizie.

– Bine, madame. Merci.

– Înainte să pleci, Madeau, spune-mi ce pot face pentru mâine. Pot pregăti vreo mâncare?

– Ah, nu, madame. Monsieur Charles a comandat livrarea cărnii și e deja gătită pentru *boeuf en gêlée.* Mâine vom fi ocupate cu salate și deserturi; brânzeturile pe care le-ați cumpărat din Sarlat sunt delicioase și monsieur Charles a comandat căpșuni. De asemenea, sora mea va fi aici să ajute. Și Georges va veni seara să servească băuturile. Nu, madame, zâmbi Madeau, savurați seara fără monsieur Charles. Mâine vom avea toți treabă.

Kate regreta că n-avea cu ce să-și ocupe mâinile și gândurile în seara aceea, căci timpul se târa încet. Îi luă doar câteva minute să taie niște roșii, ardei și cepe pentru o salată și apoi să bată două ouă și să le pună în tigaia care sfârâia. Puse farfuriile pe o tavă cu un vas de cafea și se așeză la una din măsuțele de lângă piscină, unde mâncă plictisită.

Știa că venise vremea acțiunii. Îi era imposibil să aștepte ca Antoine să vină s-o salveze. Nici nu era sigură măcar că va veni. Dacă se va întâlni cu Antoine, va fi departe de locul ăsta. Se hotărâse. Imediat ce petrecerea se va sfârși, va pleca la Londra și va aștepta. Charles îi spusese că o căsătorie ca a lor va fi anulată

foarte repede. Va merge la Londra, se va cufunda în muncă și va încerca să uite că a cunoscut vreun Savoney-Morlet.

Ușurată că se hotărâse, duse tava în bucătărie, spălă vasele și lăsă totul curat. Neliniștea o făcu să se plimbe în jurul casei, savurând mirosurile ce se ridicau din straturile cu ierburi aromatice ale lui Georges, amestecate cu celelalte mirosuri pe care începuse să le identifice cu Franța. Cu acasă. O durea inima să se gândească la fragilitatea pretenției ei de a numi acest loc așa. Acasă trebuia să fie un apartament în Anglia pe care îl împărțise cu Hilary, nu această casă frumoasă de țară pe care o împărțea pentru scurt timp cu un bărbat care era și nu era soțul ei.

Oftă și se plimbă iar prin curte, uitându-se la fereastra apartamentului lui Madeau unde lumina ardea primitoare. Își putea imagina ce mulțumiți erau, așteptând venirea copilului la care nu mai speraseră. Auzi o mașină pe deal și se retrase la umbră, cu inima bătând cu putere. Apoi zgomotul se îndepărtă și se stinse în depărtare.

Cum poți fi atât de proastă? se întrebă Kate. Hotărâtă să se concentreze asupra planului ei, intră pe ușa din față.

Dar orele petrecute în pat după-amiază îi furaseră tot somnul. Chiar și o repriză de înot în piscină până ce brațele îi obosiră și plămânii îi ardeau, n-o obosi îndeajuns.

Stătea pe întuneric în dormitor, foindu-se, încercând să adoarmă până când, disperată, aprinse lampa de lângă pat. Poate putea citi măcar. Aruncând pătura, ieși pe ușă fără să se mai îmbrace și alergă repede jos, unde văzuse cele mai recente reviste de modă americane. Își amintea că în una din ele era un articol care o interesa.

Dar imediat ce deschise ușa sufrageriei, ezită. De undeva venea lumină. De undeva de sus. Bineînțeles, Charles se întorsese. După ce ascultă sunetele, hotărî că se înșelase și că nu se întorsese încă.

Intră în cameră și se îndreptă spre masa cu reviste. Se feri să privească sus, căci nu voia să-și trezească sentimentele pe care încercase să le controleze. Dar înainte să închidă ușa, privi în sus, la crăpătura de unde venea lumina. Nu vedea nimic. Doar silueta lui proiectată pe perete. Îl văzu cum duce un trabuc la gură. Fără să mai închidă ușa, fugi în dormitorul ei și tremură în așternut.

Ziua următoare fu încărcată și mai târziu nu și-o mai putu aminti. Momentul jenant al micului dejun trecu repede, Madeau și Charles verificând aranjamentele pentru ziua aceea. Era recunoscătoare, dar vexată că Charles nu-i observase fusta și taiorul roz de in.

– Ai dormit bine? o întrebă Charles când Madeau ieși din cameră.

– Da. Ușurința cu care minți o făcu să roșească, dar încercă să fie calmă în timp ce-l privea. Tu?

– Eu dorm bine mereu.

Kate nu-l întrebă dacă asta însemna să fumeze la ora unu și jumătate noaptea și el începu să vorbească despre ce avea de făcut în ziua aceea.

– Întâi vom servi băuturile pe terasă. Apoi vom mânca aici, Kate. Arătă sufrageria. Las asta în grija ta și a lui Madeau. E eficientă și-ți va spune tot ce vrei să știi. Tu aranjează florile. Și fiindcă veni vorba, mă bucur că ți-ai spălat părul. Ușa se închise după el și-l auzi strigând-o pe Madeau din salon.

Tremura în timp ce se privea în oglindă. Părul șaten îi cădea pe umeri și era mulțumită că se spălase după baia în piscină. Nu voise să atragă interesul lui Charles. Voia doar ca Françoise să nu mai zâmbească superior când va veni la petrecere diseară.

Restul zilei nu mai avu timp să se admire în oglindă sau să se gândească la efectul pe care îl va avea asupra prietenilor lui Charles. Nu prea avea timp decât să pregătească petrecerea. După ce o ajută pe Madeau și pe sora ei Antoinette în bucătărie, după ce-l ghidase pe George care punea becuri colorate în jurul piscinei, se duse în grădină și culese buchete mari cu flori ca să decoreze casa.

Dar orele trecură în zbor și o cuprinse panica atunci când oaspeții trebuia să sosească și mai erau multe de făcut. În cele din urmă totul fu gata și avură timp să se adune în bucătărie să servească un ceai și sandvișuri pregătite de Antoinette.

– Mi-e foame, spuse Kate. Sunt delicioase, Antoinette. Ascultă în timp ce Madeau traducea ce spusese, ferindu-se să-l privească pe Charles care își bea ceaiul.

– Cred că tuturor ne e foame. Charles își puse ceașca pe masă. A trecut mult timp de la supa și brânza pe care le-am mâncat la prânz. Și am muncit mult.

Kate se ridică și-și spălă ceașca. Charles o luă de talie și ca să nu cadă, ea se sprijini de umerii lui.

– Poți mânca pe săturate diseară, dragă, spuse Charles zâmbindu-i. Deși poate că oaspeții ar fi surprinși să vadă mireasa mâncând de parcă ar fi flămânzit!

Ceilalți râseră după ce Madeau traduse.

– Nu sunt chiar o mireasă, dragă. Sunt? Se eliberă. Nu vreau să întârzii.

Charles o urmă în salon. Știa că o privește.

– Kate. Ceva din vocea lui o făcu să se împleticească și se întoarse. El ridică din umeri. O, nimic.

– Voiai să spui ceva despre ce să îmbrac, nu-i așa?

– Ești inteligentă, Kate. Veni lângă ea și o privi cu admirație. Ca o soție care știe dorințele soțului ei.

Zâmbi când ea roși. Poate că voiam să spun așa ceva. Acum, când știu că îmi înțelegi dorințele, poate nu mai e nevoie.

Fără să se poată abține, Kate îl mângâie pe obraz.

– Atunci, Charles, pot să-ți cer să faci ceva în schimb? Te rog, bărbierește-te, căci nu suport să dansez cu un bărbat care are un obraz ca șmirghelul. Și fugi pe scări, ignorând râsul lui.

Când se întâlniră din nou, nu mai aveau chef de discuții spirituale, erau prea conștienți unul de celălalt ca să riște să alunge emoția care îi învăluia.

În timp ce cobora încet scările, Kate știa că va da spectacolul vieții ei, pe care și-l va aminti mereu. Și era îmbrăcată ca un star.

Rochia pe care Kulu o făcuse pentru o americancă bogată ar fi trebuit să fie creată pentru Kate în loc să ajungă la ea din cauza unui moft al clientei originale. Rozul rochiei atrăgea atenția asupra pielii ei de culoarea mierii.

Niciodată nu se mai aranjase Kate cu atâta grijă. Părul îi era strâns într-un coc la ceafă, dar vreo două șuvițe fuseseră lăsate să-i încadreze fața. Pleoapele purtau un fard gri și buzele un roz lucios.

La mână avea o brățară aurită și în picioare sandale aurii. Își ținu răsuflarea când ajunse la picioarele scării și Charles veni spre ea.

Se priviră, apoi Charles îi luă mâna, o sărută și o duse la obrazul proaspăt bărbierit.

– Sper, frumoasă Kate, că te mulțumesc măcar pe jumătate cât mă mulțumești tu.

Ea îi observă jacheta închisă la culoare.

– Vino cu mine, Kate. Am ceva pentru tine.

Charles o conduse în micul birou la care se ajungea pe un coridor din salon, pe care Kate îl mai văzuse doar o dată.

Îl privi în timp ce el merse la biroul de lângă fereastră, deschise un sertar și aduse o cutie mică pe care i-o înmână.

– Ce e? Nu îndrăznea s-o ia, simțind că i-ar slăbi hotărârea de a pleca.

– Deschide-o, Kate. Vocea lui era caldă și ea deschise cutia din piele.

Inelul dinăuntru avea un safir perfect.

– E frumos! exclamă ea.

– Atunci lasă-mă să ți-l pun.

– Nu. Kate îl privi speriată.

– Trebuie, Kate. E normal ca soția mea să aibă un inel de logodnă. Insist. I-l puse pe degetul cu verigheta apoi îi sărută mâna. Se asortează cu ochii tăi, Kate.

Capitolul 9

Înainte să aibă timp să se gândească la altceva, auziră primii oaspeți venind.

Prima impresie a lui Kate era că prietenii lui Charles erau cosmopoliți bogați care se plimbau prin toată lumea și vorbeau engleza perfect. Fu prezentată bărbaților însoțiți de soții frumoase și elegante, a căror conversație era presărată cu referiri la Lagos și Riad, Algeria și Teheran, New York și Hong Kong.

– Vorbește-ne despre tine, Kate. Un bărbat scund, brunet pe care parcă-l chema Claude, o admira privind peste paharul de șampanie. A fost o surpriză să aflăm că Charles și-a găsit o soție. Și tu ești o surpriză plăcută. Credeam că ești altfel. Nu-i așa, Lise? se întoarse el către soția lui, o blondă micuță.

Lise ridică din umeri și-i zâmbi lui Kate.

– Nu știu. Am căpătat o impresie greșită din spusele lui Françoise. Femeile se priviră între ele și Kate îi fu rescunoscătoare lui Charles că o luă de mână și-i zâmbi.

– O întrebam pe Kate de ce ai ascuns-o atâta timp, i se adresă Claude lui Charles, deși o privea pe Kate. Nu e cinstit.

– De aceea mi-a plăcut ideea, răspunse Charles.

– Unde v-ați cunoscut? întrebă intrigată una dintre femei. În Franța? La Londra?

– E cam complicat, însă ne-am cunoscut în Franța. Poate într-o zi îți vom spune întreaga poveste, dar nu acum.

– Ce romantic!

– Așa a fost. Kate se gândi că era timpul să participe la conversație și asta îi dădea ocazia să-l privească pe Charles cu dragoste. A fost cea mai romantică și neașteptată întâlnire pe care ți-o poți imagina. Kate se bucură că veniseră alți oaspeți mai în vârstă și părăsi grupul de lângă piscină ca să-i întâmpine.

Plin de curtoazie, Charles făcu prezentările, explicând cu grijă cine era fiecare; domnul și doamna Perrette cultivau pământul vecin, domnul Warens era veterinarul local și doamna Gardillon trăia în casa mare de la capătul satului. Cum ei nu vorbeau englezește, Kate trebui să se mulțumească să converseze mai puțin, folosind cuvintele pe care le

învățase de la Madeau și încercând să-i primească bine. Bănuia că aceștia, în hainele lor cam demodate, se simțeau jenați pe lângă oaspeții mai tineri și de aceea le arătă multă căldură. Simțea că Charles gândea la fel și-i fu recunoscătoare când făcu pe traducătorul. Ascultă o discuție lungă ghicind după felul cum o priveau toți că ea era subiectul. Se întoarse întrebătoare spre Charles.

– Sunt felicitat pentru alegerea miresei. Ei înțeleg de ce am ales o englezoaică.

– O... Kate clipi și roși. *Merci, madames et messieurs. Et moi aussi.* Se chinuia să-și aleagă cuvintele, dar continuă tot în franceză. Sunt foarte fericită că vă pot spune câteva cuvinte în franceză.

– Bravo! Domnul Warens bătu din palme și apoi înălță paharul. În sănătatea dumneavoastră, madame. Și a lui Charles.

În curând, abia pridideau să primească oaspeții, care veneau grup după grup până ce terasa de lângă piscină se aglomeră și aerul era plin de conversații și râsete. Françoise veni printre ultimii, cu un bărbat scund de vârstă mijlocie.

Kate stătea lângă ușa-fereastră când ei sosiră prin sufragerie și înaintă zâmbindu-le, cu Charles chiar în spatele ei. Când ochii ei și cei ai lui Françoise se

întâlnire, Kate știu că nu fusese recunoscută. Ochii verzi deschis trecură pe lângă ea și se opriră asupra lui Charles.

– Charles! strigă Françoise cu vocea pițigăiată plină de afecțiune, și-l sărută pe obraz. Apoi observă că Charles o ținea pe Kate de cot și o privi mirată. În cele din urmă înțelese și zâmbi strâmb. Kate. Ce bine arăți în seara asta! Roși întrebându-se dacă s-a dat de gol.

– Și tu, Françoise. Ai o rochie senzațională.

Françoise își privi rochia aurie de lame, mulată pe corp.

– Mulțumesc. Am comandat-o în Hong Kong acum câteva luni. Își aminti că venise cu cineva și-l privi pe Charles care conversa cu însoțitorul ei. Emil, ea e noua doamnă Savoney-Morlet. Vocea ei era sarcastică, dar Kate zâmbi în timp ce-i întinse mâna bărbatului scund și îndesat.

– Încântat, madame. El îi luă mâna, aplecându-se. Nu ești doamna la care mă așteptam. Avea un accent puternic și Kate îl înțelese cu greu. Ceea ce mi-ai spus, *chérie,* îi zâmbi el lui Françoise, m-a făcut să mă gândesc la cineva care arată altfel.

Françoise ridică din umeri fără să răspundă, căutând cu privirea pe cineva cunoscut și în aceeași clipă ochii lui Kate îl priviră pe Charles, surprinzând o lucire de amuzament, ca și cum și el își amintea ziua când își turnase ulei pe păr și se îmbrăcase în cei mai vechi blugi. Kate era bucuroasă.

Petrecerea părea să fie un succes, după zgomotul și râsetele care se auzeau. Kate se plimba printre invitați, simțindu-se în largul ei doar când Charles era lângă ea, iar când o ținea de braț toată nervozitatea îi dispărea. El simțea asta, fiind mereu lângă ea, jucând rolul soțului devotat.

Mâncarea era perfectă, cu *boeuf en gêlée* tăiat în felii subțiri care se topeau în gură și cu multe salate asortate. Kate era ocupată să vadă că oaspeții aveau tot ce-și doreau și uită să mănânce până când Charles veni lângă ea cu o tavă plină cu salate și carne.

– Vino. Privirea lui nu admitea un refuz. Cred că ești extenuată. Am găsit un loc liniștit unde putem mânca.

– Dar oaspeții nu se așteaptă să fii cu ei?

– Cred că sunt fericiți acum. Se întâlnesc cu prietenii, mănâncă și beau. Și fiindcă mi-am adus aminte, n-ai băut șampanie. Vino, Kate. Ținându-și farfuria cu o mână și conducând-o pe Kate cu cealaltă, o duse lângă o fereastră pe un coridor din spatele salonului.

Era clar că Charles aranjase totul dinainte, căci pe pervaz era o sticlă de șampanie. Kate așteptă ca el să scoată dopul și să toarne șampanie în pahare.

– Pentru tine, Kate. El stătea în umbră, doar cămașa albă văzându-se puțin colorată de becurile din jurul piscinei.

– În cinstea ta, Charles. Vocea ei era tristă și-i venea să plângă. Sorbi din șampanie în timp ce Charles se așeza lângă ea.

Dacă ea era emoționată, Charles era calm; își goli paharul și se întinse după sticlă. Kate îi urmă exemplul, întinzând paharul gol.

În timp ce mâncau vorbiră puțin, dar se simțeau bine împreună. Când Kate termină carnea, Charles luă farfuriile, întorcându-se după câteva clipe cu două castroane cu căpșuni și zahăr și o farfurie cu brânzeturi.

– În seara asta voi proceda ca englezii și voi servi fructele întâi. Apoi vom mânca brânza.

Așa făcură, Charles dându-i cuburi de brânză cu furculița, plin de tandrețe. Kate se bucura că pasiunea pe care o simțea pentru el se mai liniștise, că el nu-i provoca emoțiile arzătoare din ziua precedentă. Pentru moment, era mulțumită cu situația dulce-amară de a sta lângă Charles, vorbind nimicuri. Și când își dădu seama că nu va uita curând seara aceasta, avu un sentiment de nostalgie, ca și cum ar fi plecat deja.

Când terminară, Charles o ajută să se ridice, privind-o într-un asemnenea fel încât se întrebă dacă și el știa că timpul zboară. Apoi el zâmbi.

– E timpul să ne întoarcem la datorie.

Se alăturară oaspeților, băură cafea și apoi se îndreptară cu toții spre sufragerie, unde covorul

fusese strâns ca să se poată dansa. În colțul de lângă ferestrele deschise, combina stereo cânta muzică lentă, mai mult de modă veche.

– Dansăm? Brațul lui Charles era deja în jurul taliei ei. Dacă nu dansăm, nu va dansa nimeni.

Kate trase aer în piept și văzu că expresia lui se schimba, zâmbetul prefăcându-se într-o privire îngrijorată. Dar înainte să se poată mișca, cineva lovi într-o tavă de metal și toți își îndreptară privirea acolo.

Domnul Warens stătea în mijlocul camerei, hotărât să țină un discurs de felicitare. Kate privi oaspeții și roși, deși nu prea înțelegea ce spunea el. Stând pe un scaun, cu brațul lui Emil după umeri, Françoise îl privea avidă pe Charles. Dându-și seama că era privită de Kate, ochii ei sclipiră de o ură plină de gelozie și Kate tremură.

– Fii calmă, *chérie.*

Îl privi pe Charles recunoscătoare. Discursul se încheie.

– Mulțumesc, îi șopti ea și-l văzu pe Georges venind cu două pahare pe o tavă de argint. Kate luă paharul, ascultă scurtul răspuns al lui Charles și ridică paharul spre el.

– În cinstea ta, Kate. Șoapta lui îi umplu ochii de lacrimi. Charles scoase o batistă din buzunar și-i șterse ochii cu grijă. Râsetele și aplauzele le tăiară cuvintele

și muzica fu dată tare așa că notele unui vals de vis umplură camera. Sorbi vinul și apoi îl lăsă pe Charles să-i ia paharul și să i-l dea lui Georges care aștepta.

Brațul lui o ținea strâns, se priveau în ochi și picioarele li se mișcau în ritmul muzicii, cu atâta grație ca și cum ar mai fi dansat de sute de ori împreună. Nu-i observau pe cei din jurul lor. Extazul îi cuprindea și dansau cu obrajii lipiți unul de altul. Îi simți mirosul apei de colonie și își lăsă capul pe umărul lui. Apoi urmă o piesă mai ritmată și stelele îi străluceau în ochi în timp ce se învârteau și reveneau mereu față în față.

Era prea senzual ca să mai suporte, așa că poate era mai bine că fuseseră întrerupți. Claude spuse că vrea să danseze cu mireasa în timp ce Lise puse mâna pe mâna lui Charles. Kate dansă cu toți invitații, iar Charles cu femeile în vârstă, căci tinerele erau ocupate.

Asta până dansă cu Françoise! Deși încerca să n-o bage în seamă, Kate observă că Charles petrecea mai mult timp cu Françoise decât cu celelalte. Îi văzu capul aplecat, ascultând ce-i spunea și fața ei rugătoare. Bărbatul care venise cu Françoise îi privea cu intensitate.

Kate, care tocmai refuzase o invitație la dans, spunând că e extenuată, se opri să schimbe o vorbă cu el.

– Nu dansezi?

– Mi-ar plăcea, spuse el ridicând din umeri și zâmbind. Dar din păcate n-am simțul ritmului, cel puțin

așa îmi spune Françoise. Adevărul e că atunci când eram tânăr n-am avut timp să învăț să dansez. Eram sărac și trebuia să mă descurc. Acum cred că e prea târziu să învăț.

– Sigur că nu e. Lui Kate îi era simpatic, văzându-l stingher, cum era și ea. Hai să încercăm. Nu contează dacă nu ții ritmul. Te legeni de pe un picior pe celălalt. Nimeni nu va observa.

– Bine. Îi zâmbi conspirativ. Haide!

Dar chiar atunci apăru Françoise, părăsită de Charles și le tăie enervată calea.

– Cred că mai bine am pleca, Emil. E târziu și sunt obosită. Mulțumesc pentru petrecerea minunată, madame.

– Mă bucur că ați venit. Kate își ascundea supărarea din cauza grosolăniei lui Françoise.

– La revedere, madame. Emil se aplecă. Mi-e teamă că va trebui să dansăm altă dată.

Oaspeții începură să plece și ultimii fură Claude și Lise. El o ținu de mână puțin mai mult și Kate crezu că voia să-i spună ceva.

– Am sugerat să înotăm, Kate, dar soțului tău nu i-a plăcut ideea.

– În afară de asta, spuse Charles cu o notă de avertizare în glas, a trecut de mult de miezul nopții. E trecut de ora două.

– Da. Vino, Claude. Lise îl trase de mână. Sunt obosită. Căscă, arătându-și dinții perfecți.

– Bine, scumpo. *Bon soir,* Kate. *Bon soir,* Charles. După ce mașina lor plecă, în curte nu mai era nimeni.

Kate intră în bucătărie, surprinsă să vadă că arăta ca de obicei, toate farfuriile și majoritatea paharelor erau spălate. Georges îi zâmbi de la chiuvetă, unde spăla ultimele pahare

– Mulțumesc, Georges. Charles intră în bucătărie și Kate se întoarse spre el. Spune-i lui Georges că-i sunt recunoscătoare. Și voiam să-ți sugerez să le dai liber mâine. Merită să se odihnească și pot să fac curățenie și să gătesc ceva dacă ne e foame.

– Sigur? Charles o privi enigmatic. Când ea dădu din cap afirmativ, cei doi bărbați vorbiră și Georges fu încântat. Kate le ură noapte bună și ieși din bucătărie, oprindu-se pentru o clipă în hol, urmând apoi, instinctiv, sunetul muzicii care venea încă din sufragerie.

Stătea la fereastră când auzi pași.

– Cum se închide asta? Se îndreptă spre combina stereo, bucuroasă să-și ocupe mintea cu ceva.

– Las-o deocamdată. Vino și stai jos. Cred că ești obosită.

Kate se întoarse și se îndreptă spre centrul camerei, evitând privirea lui Charles până când fu forțată să-l

privească. El avea o expresie curioasă, nu zâmbea, dar era blând și o luă ușor de mână, conducând-o spre un scaun.

Dar el îi duse mâna la pieptul său, o prinse de talie și începură să danseze. Kate îl privi, gândindu-se cât îl iubește, uitând că ieri o respinsese, uitând că voia să plece.

Nu mai dansau, ci stăteau unul lângă altul, mâinile lui ținând-o de mijloc, ale ei fiind după gâtul lui. Kate avea un sigur gând, o singură pornire în trup și deoarece grija și discreția îi ieșiseră din minte, își ascultă instinctul.

La început buzele ei tremurau sub ale lui. Kate închise ochii, sprijinindu-se de el, murmurându-i numele, mângâindu-i ceafa. Apoi focul din ei izbucni în timp ce gura lui o apăsa posesiv pe a ei și degetele lui o mângâiau trăgând-o spre el.

– Kate! Kate a mea.

Îi spunea numele ca o mângâiere și un geamăt slab scăpă de pe buzele ei în timp ce se preda trup și suflet.

– Kate? O îndepărtă o clipă, luându-i fața în mâini, privind-o intens și făcând-o să tremure. Voia s-o întrebe ceva, căutând răspunsul în ochii ei plini de dorință. Buzele ei se întredeschiseră și el o luă pe sus, părăsind camera.

Capitolul 10

Kate stătea în dormitorul luminat de lună, ascultând respirația egală, mulțumită a lui Charles. Zâmbi bucuroasă și mulțumită în timp ce se întoarse cu fața spre el. Părea relaxat, părul negru căzându-i pe frunte, și-i era așa de drag că se ridică în cot și-i sărută pleoapele.

– Kate.. îi murmură el numele și o privi cu ochi somnoroși. Kate... Charles o atinse cu mâna pe obraz, apoi mângâierea alunecă pe pieptul ei și se cufundă din nou în somn.

Kate privea pieptul bronzat cum se ridica și cobora, dorind să întindă mâna să-i atingă părul, dar se abținu ca să nu-l trezească iar. Lacrimi de fericire îi curseră din ochi în timp ce își amintea bucuria de necrezut pe care le-o adusese noaptea.

Nu ezitaseră să fie împreună după îmbrățișarea din sufragerie, după ce plecaseră oaspeții. Focul îi cuprinsese, dar ca și cum ar fi fost conștient de lipsa ei de exprerientă, el fusese blând pentru acea primă dată.

După aceea făcuse dragoste cu ea într-un abandon sălbatic, și atinseseră de multe ori extrazul de neînchipuit pentru Kate, coborând apoi în lumea dulcii împliniri.

Kate oftă și închise ochii, lăsându-se pradă somnului. Și visă, de data asta fără să se mai sperie, iar bărbatul care intra în gândurile ei inconștiente nu mai era un străin, ci soțul ei.

* * *

Când Kate se trezi, soarele umplea camera. Oftă mulțumită și se întoarse pe pernă, întinzându-și mâna pe patul gol. Apoi deschise ochii și fu dezamăgită că e singură. Era prea șocată ca să se miște și inima îi bătea cu putere la gândul îngrozitor.

Oare nu fusese totul un vis? Nu și-a imaginat?... Se ridică în capul oaselor, apoi dându-și seama că era goală, se trânti la loc. Văzu pe podea, lângă pat, rochia pe care o abandonase în grabă.

Roși privind prin cameră și văzând jacheta lui Charles pe un scaun, alături de cămașa albă. Așadar, nu fusese un vis; inima i se liniști și câteva clipe fu mulțumită să stea acolo zâmbind.

Apoi își aminti că ea și Charles trebuia să facă ordine în casă. De asemenea, îi era dor să-l vadă. Se ridică și se hotărî să înoate în piscină înainte de a-i pregăti lui Charles micul dejun. Apoi vor aranja sufrageria. Zâmbi din nou, admițând că după ultima noapte gândul de a apărea în fața lui într-un costum de baie era... curios.

Efectul costumului făcea toți banii pe care-i plătise pentru el, se gândi Kate privindu-se în oglindă. Era simplu, îndrăzneț. Culoarea lui, un violet strălucitor, se asorta cu ochii ei și fusese primul lucru care o atrăsese. Era emoționată când își puse o pălărie de paie și ochelarii de soare.

Coborî și trecu desculță prin sufragerie spre terasă, oprindu-se să se uite după singura persoană pe care voia s-o vadă în momentul acela. Kate merse încet pe dalele fierbinți, privi apa și își trecu o mână prin ea.

Apa strălucea și când se liniști văzu pe cineva în spatele ei și se întoarse încet. El purta pantaloni deschiși la culoare, o cămașă crem de mătase

descheiată până la brâu, cu mânecile suflecate descoperind antebrațele puternice. Observă că părul lui creț era umed și fu dezamăgită.

– Kate. O privi prudent o clipă înainte să se apropie, ochii lui privindu-i părul șaten auriu. Îi zâmbi.

– Speram că vrei să înoți, spuse ea, dar arăți ca și cum...

– Nu, am făcut duș. Te-am părăsit acum o jumătate de oră. Îi scoase ochelarii. Ți-am spus, Kate dragă, îmi place să-ți văd ochii. Și abia aștept să înotăm. Se apropie, privind-o blând, și o luă după gât. Nu-ți pot rezista în dimineața asta, Kate. Mi-e imposibil. Cobor iar în două minute, dacă mă aștepți... spuse el înainte de a intra în casă.

Kate, înconjurată de parfumul dragostei și bucuriei, de o duzină de emoții despre care credea că sunt imposibil de simțit la ora aceea matinală, se așeză într-un șezlong și luă o cască de înot pe care o lăsase acolo cu câteva zile în urmă. Nu avu timp de gândire, căci Charles se întoarse repede și-i aruncă unul din prosoapele pe care le aducea.

– Ține, scumpo. Charles zâmbea sardonic. Văd că ai uitat să-ți iei un prosop. Mi-ar plăcea să cred că erai

prea amețită de dragoste ca să-ți dai seama ce faci, dar... Ochii lui se îngustară și o privi intens, apoi Kate înțelese că voia să-i audă răspunsul.

– Ar fi trebuit să mă gândesc. Charles...

– Da, scumpo.

– Eu...

Dar înainte să mai poată spune ceva, auzi zgomot de tocuri.

Françoise apăru, îmbrăcată în haine de in verde. Se opri când îi văzu stând atât de aproape unul de altul și zâmbi satisfăcută. Ea se întoarse spre bărbatul înalt care o urma. Kate își dădu seama că ochii lui o devorau și că o striga.

* * *

Kate simți că i se înmoaie picioarele în timp ce Antoine se apropia, cu mâinile întinse spre ea. În spatele lui, Françoise zâmbea tandru către Charles și triumfător către Kate.

Înainte ca Antoine să ajungă la ea, Charles o atinse pe braț și-i dădu un scaun. Kate îl privi disperată pe Antoine și el îi duse mâinile la buze.

– Kate! Lacrimile străluceau în ochii lui Antoine. Kate, scumpa mea!

– Nu-i așa că e o surpriză? Vocea lui Françoise întrerupse gândurile lui Kate. Noaptea trecută l-am dus pe Emil la hotelul lui. Apoi, când conduceam spre casă am văzut o mașină în pană. L-am recunoscut pe Antoine și m-am oprit. Eu...

– Taci, Françoise! Vocea lui Charles era autoritară. Se întoarse spre vărul lui. Ce dorești, Antoine?

Privirea uimită a lui Antoine ar fi putut fi amuzantă în alte circumstanțe, dar numănui nu-i venea să zâmbească.

– Ce vreau? Antoine râse. Ce crezi că vreau, Charles? O vreau pe Kate. Îmi vreau soția, spuse el ridicând-o pe Kate în picioare.

Kate îl privea în ochi, întrebându-se de ce a crezut că cei doi semănau. Erau amândoi bruneți, dar fața lui Antoine era mai copilăroasă și-i lipsea forța trăsăturilor lui Charles. Pe lângă Charles, arăta necopt. Lui Kate îi veni amețeală.

Auzi vocea lui Charles, dar nu înțelese ce spunea. Înainte să-și piardă cunoștința, văzu că Antoine fu dat la o parte și Charles o luă în brațe.

Kate nu știa cât timp fusese inconștientă, dar când se trezi era în patul ei și cineva ținea o compresă umedă pe fruntea ei. Deschise ochii și simți camera legănându-se o clipă, apoi se liniști. Auzi vocea ironică a lui Françoise.

– Cum te simți, Kate?

– Acum mă simt bine. Kate întoarse capul, încercând să-și ascundă lacrimile.

– Bine, spuse Françoise satisfăcută. Mi-e teamă, Kate, că i-ai lăsat pe Antoine și Charles să se folosească de tine. Dacă ai fi știut! Stătea pe marginea patului și privea prin cameră, iar Kate se înroși amintindu-și că hainele lui Charles erau pe scaun.

– Nu cred că am fost folosită. Kate se ridică în capul oaselor, simțindu-se dezavantajată că era îmbrăcată în costum de baie. Îmi dai rochia? Arătă spre podea. Mulțumesc. Se îmbrăcă.

– Acești Savoney-Morlet, nu-i cunoști, scumpa mea. Fără să ceară voie, Françoise își aprinse o țigară. Sunt fermecători, sunt de acord. Trase fumul în piept. Poate prea fermecători. Dar ar face orice ca să-și atingă scopurile. Zâmbi cu prefăcătorie. Îl știu ce Charles de mult timp, Kate. Am văzut cum încerca să-și controleze amărăciunea... Tu nu știi. Familia mea e prietenă cu el de când a sosit aici. Tatăl meu l-a ajutat și l-a considerat un fiu. Dar simțeam că el nu iertase și nu uitase. La familiile astea vechi, ideea moștenirii e adânc înrădăcinată. Știi, cred că Charles ar face orice ca să se răzbune pe mătușa lui, pe care o acuză de pierderea a ceea ce crede că ar trebui să fie al său.

Kate o privea fără să vorbească. Începuse să-și adune gândurile și problema ei era să afle ce știa Françoise. Îi explicase Antoine ce se întâmplase? Sau fusese discret, spunându-i doar unele amănunte? Încercă să-și amintească ce spusese Antoine. „Kate, sucmpa mea!“ apoi, după ce Charles îl întrebase ce vrea: „O vreau pe Kate. O vreau pe soția mea“. Știa că nu visa. Atunci... poate Françoise credea că ea și Antoine erau căsătoriți.

– Știi ce vreau să spun, nu-i așa, Kate?

– Ce? O privi pe Françoise, încercând să-și amintească ce spusese. Îmi pare rău...

– Spuneam... Françoise ezită... că Charles a vrut să îndrepte răul care i s-a făcut.

Kate o privi, încercând să înțeleagă ce voia să spună.

– Nu trebuie să te condamni, Kate. Știm cu toții că Charles poate fi irezistibil când vrea.

– Să mă condamn?

– Da. Și Antoine nu trebuie să știe. Dacă ești însărcinată, tot un Savoney-Morlet va fi moștenitorul moșiei. Și nu mă îndoiesc că-ți vei aminti zilele idilice cu Charles. Râsul ei o făcu pe Kate să tremure.

– Vrei să te duci jos și să le spui că voi coborî în câteva minute?

– Sigur, scumpo. Françoise își luă geanta. Nu te grăbi. Îi țin eu de vorbă.

– Te rog, spuse Kate rece, du-te.

Françoise ieși, închizând încet ușa după ea.

Kate puse picioarele pe podea. Era un șoc din care nu avea să-și revină.

Privi pernele pe care stătuseră noaptea trecută. Chiar și asta făcuse parte din plan. Acum își dădea seama. Cu experiența lui, Charles o sedusese. Și dacă era întrebat, putea spune că ea îl încurajase. Își duse pumnii la ochi. Ce proastă fusese! Cum putuse?

Se ridică tremurând din pat, dar hotărârea de a încheia acest episod îi dădu puterea să-și scoată costumul de baie și se îmbrăcă într-o rochie negru cu alb. Stătea în fața oglinzii punându-și cureaua lată, își aranjă părul și încălță niște papuci cu toc.

Din sufragerie se auzeau voci și rămase cu mâna pe clanță, nedorind să intre. Cei doi bărbați se ridicară și Antoine veni spre ea, dar ochii ei îl căutau pe Charles.

El o privea morocănos. Kate simți cum Antoine îi lua mâinile, se feri de gura lui, dar nu putu evita atingerea obrazului lui pe al ei. Mirosul coloniei lui îi amintea de Londra.

– Kate, scumpo! O privea suspicios. Vino și stai jos. O conduse la o canapea și se așeză lângă ea, ținând-o în continuare de mână.

– Când te-ai întors din Australia? întrebă Kate.

– Noaptea trecută. Trebuia să sosesc după-amiază, dar avionul a avut întârziere și am ajuns târziu la Limoges. Apoi mi s-a stricat mașina. Oftă și-i zâmbi. Voiam să-ți fac o surpriză. Dacă n-ar fi trecut Françoise pe drum... Chiar atunci eram nerăbdător să vin aici. Dar ea a insistat să petrec noaptea în apartamentul ei, spunând că mă va aduce azi. Cred că a avut dreptate, era cam târziu și probabil erai în pat...

– Erai extenuat, Antoine, îl întrerupse Françoise. Tot drumul de la Sydney, apoi de la Paris...

– Toți îți suntem recunoscători, Françoise. Era prima dată când Charles vorbea, cu voce calmă. A fost drăguț din partea ta să-l ajuți. Îmi imaginez că abia aștepți să ajungi acasă și...

– Nu e nici o grabă, Charles...

– ... și avem multe de discutat. Va dura mult. Charles se ridică, obligând-o să-i asculte sugestia.

– Bineînțeles, trebuia să mă gândesc! Françoise își luă geanta și-i privi pe Kate și pe Antoine. Sper să vă mai văd înainte să plecați. La revedere, Antoine. Ochii ei se îngustară când o privi pe Kate. La revedere, Kate.

– La revedere, Françoise. Și mulțumesc.

Antoine se ridică, privind stângaci la Charles și la Kate. Charles o conduse până la ușă.

– Draga mea! Antoine se așeză din nou, luând-o în brațe și trăgând-o spre el.

Kate stătea nemișcată. Putea fi bărbatul acesta cel pe care îl iubeam la nebunie acum câteva săptămâni? se întrebă ea. Sau pe care credeam că-l iubesc la nebunie? Căci acum nu mai simțea asta.

Charles se întoarse în cameră, se opri în prag când îi văzu îmbrățișați, apoi intră. Cu mâinile în șolduri, îi privi până ce Antoine, râzând, o îndepărtă pe Kate și se ridică în picioare.

– Pot doar să-ți mulțumesc, Charles. Întinse mâna și când vărul său nu i-o luă o lăsă în jos. Par să-mi fi trăit viața mulțumindu-ți că m-ai scos din belele.

Kate, conștientă că Charles o privea, refuza să se uite la el. Acesta se apropie de o masă cu băuturi și o clipă mai târziu simți un pahar care i se strecura în mână.

– Bea, Kate. Vocea lui era tandră. Ai suferit un șoc. Încercă să-i ridice bărbia cu degetul, dar ea rezistă și el se îndepărtă oftând. Kate privea lichidul auriu și puse paharul pe masă lângă ea.

– Ei bine, spuse Antoine sorbind din coniac și privindu-i uimit, i-ați lucrurile, Kate...

– Cum? Kate se rezemă de spătar, privindu-l.

– Am închiriat altă mașină. Putem să luăm lucrurile...

– Unde mă duci, Antoine?

– Putem merge la un hotel mai întâi, până rezolvăm aspectele legale, și apoi...

Kate râse și se ridică.

– Apoi mă vei duce la castel. Și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Tu, eu și mama ta. Asta intenționezi, Antoine?

– Cam așa ceva, Kate. Nu te condamn că ești mânioasă...

– Mânioasă? Kate râse batjocoritor. Subestimezi puterea pe care ai avut-o, Antoine. Mânioasă nu descrie pe deplin ceea ce am simțit. Mi-ai făcut rău. Vocea îi tremura și își mușcă buza. Tu, care spuneai că mă iubești, care ar fi trebuit să mă protejezi...

– Dar Charles a avut grijă de tine. Antoine se întoarse spre vărul său. Știam că puteam avea încredere în Charles. Mereu m-am bazat pe el. Nu poți spune că n-a avut grijă de tine.

– Pe tine te voiam, Antoine. Kate îl privea pe Antoine, refuzând să-l privească pe Charles.

– Acum, Kate, nu putem uita? O luă de mână. Avem restul vieții înainte.

– Nu, Antoine, nu avem. Nu pot ierta sau uita ce ai făcut.

– Charles... Îl striga ca pe un frate mai mare.

– Kate are dreptate, Antoine. De asemenea, mai e ceva. Charles o privi pe Kate.

– Mai e ceva?

– Da. Vezi, Antoine, pentru tine am fost gata să fac lucrul ăsta absurd, ca să reziști dominației mamei tale. Așa cum a spus și Kate, am fost amândoi cruzi cu ea. Dar am făcut-o și sunt gata să suport consecințele. Ce vreau să-ți spun, Antoine, e că deși m-am căsătorit cu Kate pentru tine, nu sunt gata să renunț la ea pentru tine.

Kate abia auzise ce spusese. Tot ce știa era că dacă nu scăpa din camera asta, curând va fi obligată să-l privească pe Charles și asta n-ar fi suportat.

– Adio, Antoine. Îl privi în ochi. Te rog, nu încerca să mă mai vezi. Crede-mă, nu va fi bine.

– Kate! strigă el disperat.

– Nu vreau să te mai văd, nici să mai aud numele tău vreodată. Își puse mâinile la urechi și fugi din cameră. Urăsc numele tău!

În mod ciudat, când ajunse în dormitorul ei, o cuprinse calmul. Merse la debaraua din capătul coridorului unde erau depozitate valizele ei și începu să-și împacheteze hainele din dulap. Mintea ei era plină de detalii practice despre ce o aștepta. Putea lua trenul

spre Paris? Linia aeriană va accepta cecuri de călătorie pentru bilet? Ar fi mai bine să stea într-un hotel și să călătorească mâine? În străfundul minții ei era gândul îngrozitor că va trebui să-și ia rămas bun de la Charles. Măcar dacă ar putea rămâne calmă.

Apoi brusc, ușa se deschise și el stătea acolo. Închise ușa în urma lui și se sprijini de perete, urmărindu-i mișcările. Deși inima îi bătea cu putere, Kate continua să evite să-l privească. Luă un teanc de lenjerie și-l puse în geamantan, deasupra unor fuste.

– Pari remarcabil de nepăsătoare, Kate, spuse Charles.

– Da.

– Nu vrei să știi ce s-a întâmplat cu Antoine?

Ea dădu din cap că nu.

– Nu-ți pasă că a plecat acum jumătate de oră?

– Nu-mi pasă. Dar îi păsa că lui îi trebuise atât de mult timp ca să vină s-o vadă, să-i spună ce se întâmplase, să vadă dacă are nevoie de ceva.

– Ești sigură, Kate? Brusc, mâinile lui ca de oțel o luară de umeri, întorcând-o cu fața spre el și privind-o. E important pentru mine să știu.

– Sigură? Bineînțeles că sunt sigură. Îl urăsc. Te urăsc. O, de ce am... Izbucni în lacrimi și se trezi la pieptul lui, în timp ce era mângâiată pe păr.

– Gata, Kate. Nu contează. În cele din urmă, plânsul i se opri și se îndepărtă de el.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fac asta. Vru să-și întoarcă fața plină de lacrimi de la el, dar o prinse de bărbie.

– Dacă nu-ți pasă, Kate, o să-ți explic de ce s-au întâmplat lucrurile așa. Dragă Kate, n-am putut să-ți spun ceea ce aveai dreptul să știi. Charles oftă. Mătușa mea, mama lui Antoine, e cam dezechilibrată mintal. N-o mai văzusem de mulți ani și deși auzisem de la Antoine că îi crescuse posesivitatea, nu mi-am dat seama cât de nebună era. Mi-e teamă că Antoine ar trebui să facă ceva, a luat-o razna de tot, spre binele tuturor ar trebui... Se întrerupse și continuă după o clipă. N-am vrut să-ți spun adevărurile astea neplăcute. Credeam că îl iubeai pe Antoine și că vrei încă să te măriți cu el. Ridică din umeri. Nu te-aș fi speriat în plus, făcându-te să te gândești că intrai într-o familie atât de... instabilă.

– O! Gânduri sălbatice îi alergau prin minte. Își amintea ce-i spusese Françoise. Acest coșmar nu avea să se termine?

Îl auzi continuând și încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui.

– De asemenea, exista posibilitatea ca Madame să te rănească. Dacă ar fi ghicit sau măcar ar fi bănuit ce

planificasem, nu se știe ce-ar fi făcut. E prinsă în obsesia păstrării nobleței familiei Savoney-Morlet. Își imaginează că trebuie să fie loială castelului. Poate că n-ar trebui s-o judecăm prea aspru. A trăit lucruri groaznice în timpul celui de-al doilea război moindial. Dealurile și pădurile din jurul castelului erau un centru al Rezistenței și a fost o luptă tribilă între ei și germani în care Madame a pierdut doi veri. Și pe fratele ei, care a fost urmărit până acasă și împușcat în fața ei. Au fost zvonuri că au fost trădați de un mesaj radio neglijent de la Londra. De atunci... cine știe... poate asta explică dragostea ei fanatică pentru Franța, ura ei pentru străini. Sau poate așa era dinainte.

Kate nu prea înțelese explicațiile lui. Poate avea să înțeleagă mai târziu, poate chiar să-i fie milă, dar acum mintea ei era ocupată cu alte gânduri triste. Ce putea fi mai normal pentru un bărbat Savoney-Morlet decât să păstreze puritatea sângelui? Explicația lui lungă îi confirmase ceea ce i se spusese.

Apoi mâinile lui le luară pe ale ei și o trase spre el. Ochii ei îl doreau și-i privea fața iubită.

– Acum, Kate, vreau să știu doar că vei rămâne cu mine. Deși știu că urăști numele Savoney-Morlet. Dacă vrei, îl schimbăm. Poate să ne cheme Saint Cyr.

Dar Kate nu prea auzise ultimele cuvinte.

– Vrei să stau aici. Să fiu amanta ta...

– Kate! Kate! El râse. Kate, scumpa mea, ești soția mea. Ai uitat? Și ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, n-a fost o simplă aventură, nici pentru tine, nici pentru mine. Era inevitabil. Oricât am încercat să te asigur că nu se va întâmpla. Erai soția mea și totuși nu aveam privilegiile unui soț, înnebuneam. Din clipa când ți-am ridicat vălul să te privesc, am știut că întâlnisem femeia cu care voiam să fiu pentru restul vieții.

– Atunci n-a fost... Kate își mușcă buza, incapabilă să vorbească.

– Ce, scumpa mea?

Kate ezita, amintindu-și ce-i spusese Françoise și reacția lui Charles lângă piscină, când crezuse că era gravidă. Mânia lui putea fi din cauza frustrării? Nu mai suporta să rămână în nesiguranță.

– Françoise mi-a spus că ai face orice ca să te asiguri că fiul tău va moșteni castelul. Chiar dacă Antoine ar fi crezut că era fiul lui.

El spuse un cuvânt pe care Kate nu-l înțelese, dar știa că era jignitor pentru Françoise.

– Asta crezi, Kate?

– Nu știu.

– Ar trebui să știi. Oftă dezamăgit. Dar de ce spun asta? De unde să mai știi ce să crezi după toate prin

care ai trecut? Dacă îți spun că nu mi-a trecut niciodată asta prin cap, mă vei crede?

– Dacă așa spui tu, Charles. Dar mătușa ta... Ai spus... Tu și ea... Ai spus că ai fost de acord să te însori cu mine pentru o recompensă.

– Da, Kate. Ți-am spus asta și-mi pare rău. Era ceva adevărat la mijloc. Dar când ți-am spus, încercam să-mi amintesc motivele originare pentru căsătorie, că voi reuși să repar lucrurile ajutându-l pe Antoine să se elibereze. Ea m-a mituit ca să accept și eu m-am prefăcut că mușc momeala. Dar după ce te-am văzut, Kate, și când am ajuns să te cunosc, mi-a fost rușine de ceea ce făcusem. Dar nu regret. Niciodată n-aș regreta,

– O, Charles! Nemaiputând suporta fericirea ce-o cuprinsese, Kate își puse capul pe pieptul lui, auzindu-i inima bătând. Îi mângâie pieptul sub cămașă. Și Françoise... Voi doi?

– Noi doi? Charles râse. N-am fost amanți. Tatăl ei a fost cel mai bun prieten al meu și-i sunt dator mult, dar asta nu înseamnă să mă încurc cu fiica lui. El a înțeles că ea are probleme și înainte să moară mi-a cerut să am grijă de ea. Am făcut asta în ultimii cinci ani, dar acum cred că e destul de mare să se descurce. Oricum, ea ascultă numai sfaturile care îi plac.

– E îndrăgostită de tine.

– Mă îndoiesc. Îi plac schimbările și nu mi-ar plăcea să fiu unul din mulții ei amanți. Dacă aș fi cedat, s-ar fi plictisit de mult de mine.

– Și Auriol? Dintele geloziei o făcu să menționeze numele frumosului fotomodel din fotografiile de jos. Voi doi...

– Niciodată, scumpa mea. Nu cred că soțului ei i-ar fi plăcut.

Soțul ei? Era ciudat că lui Kate nu-i trecuse prin minte că Auriol putea fi măritată. Ar fi trebuit să nu fie geloasă pe Françoise și Auriol. Oftă și își ridică fața, iar inima ei bătea cu putere.

– Charles, de ce? Totul e atât de ciudat, de incredibil. De ce?

– Nu-ți pot răspunde, Kate. Abia dacă mă pot ierta. Și totuși, altfel poate nu ne-am fi cunoscut niciodată. Poate că soarta a vrut să ne aducă împreună.

O sărută. Ea îl luă după gât și se îmbrățișară pătimaș.

– Kate.

– Mmm!

– Trebuie să-ți mai spun ceva.

– Da?

– Am vorbit la telefon cu mama ta chiar acum.

– Ce-ai făcut?

– Am sunat-o să-i spun că ne-am căsătorit. Ea și Andrew sunt la New York de o săptămână.

– Da?

– I-am spus că vom fi acolo curând și că vom merge în Bali, pentru luna de miere. Sper să vii cu mine.

Kate zâmbi misterios.

– Am de ales? întrebă ea visătoare.

– Nu prea. Brațele lui Charles o cuprinseră. Cred că nici unul din noi doi n-a avut de ales în ce s-a întâmplat. Gura lui deveni posesivă și ea se lipi de trupul lui puternic.

Sfârșit